

Warszawa, dnia 13 marca 2018 r.

Sygn. akt R 11/17

DECYZJA nr R 11/odw/17

Komisja do spraw usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa, w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Patryk Jaki

Członkowie Komisji:

Sebastian Kaleta, Łukasz Kondratko, Robert Kropiwnicki, Bartłomiej Opaliński, Paweł Rabiej, Adam Zieliński

na posiedzeniu niejawnym w dniu 13 marca 2018 r.

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2018 r. na rozprawie sprawy w przedmiocie wniosków o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczących

decyzji Komisji do spraw usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa z dnia 1 grudnia 2017 r. uchylającej częściowo decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z dnia _____ r. znak: _____ i odmawiającej ustanowienia prawa użytkowania wieczystego w tym zakresie (pkt 1) oraz stwierdzającej w pozostałym zakresie wydanie tej decyzji z naruszeniem prawa (pkt 2)

na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r., poz. 1257, dalej: k.p.a.) w zw. z art. 36 i art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 718 i z 2018 r. poz. 431, dalej: ustawa z dnia 9 marca 2017 r.)

orzeka:

1. uchylić decyzję Komisji z dnia 1 grudnia 2017 r. w całości;
2. uchylić decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z _____ r., nr _____ :
 - w zakresie punktu I, dotyczącego ustanowienia prawa użytkowania wieczystego udziału wynoszącego 0,5450 części zabudowanego gruntu o powierzchni 317 m², oznaczonego jako działka ewidencyjna nr _____ w obrębie 1-03-04, opisanego w księdze wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy _____ w W _____ nr _____ – w części obejmującej aktualny na dzień 1 grudnia 2017 r. udział B _____ Z _____ wynoszący 405/10000 części w prawie użytkowania wieczystego tego gruntu oraz aktualny na dzień 1 grudnia 2017 r. udział K _____ K _____ wynoszący 479/10000 części w prawie użytkowania wieczystego tego gruntu,
 - w zakresie punktu II, dotyczącego ustanowienia prawa użytkowania wieczystego gruntu o powierzchni 515 m², oznaczonego jako działka ewidencyjna nr _____ w obrębie _____, opisanego w księdze wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy _____ w W _____ nr _____ – w całości,
 - w zakresie punktu III, dotyczącego ustanowienia prawa użytkowania wieczystego gruntu o powierzchni 133 m², oznaczonego jako działka ewidencyjna nr _____ w obrębie _____, opisanego w księdze wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy _____ w W _____ nr _____ – w całości,
 - w zakresie punktu IV, dotyczącego odmowy ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do udziału wynoszącego 0,4550 ułamkowej części gruntu, stanowiącego działkę ewidencyjną nr _____ oraz do gruntu o powierzchni 15 m², stanowiącego część działki ewidencyjnej nr _____ w obrębie _____ o powierzchni 6553 m², oraz punktów V-XVI – w całości, i odmówić ustanowienia prawa użytkowania wieczystego w uchylonym zakresie;
3. w pozostałym zakresie, dotyczącym punktu I decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z _____ r., nr _____, obejmującym udział wynoszący 4566/10000 części w prawie użytkowania wieczystego zabudowanego gruntu oznaczonego jako działka nr _____ w obrębie _____, opisanego w księdze wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy _____ w W _____ nr _____, stwierdzić wydanie decyzji z naruszeniem prawa;
4. nałożyć na M _____ M _____ syna B _____ i Z _____, nr PESEL _____, obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia w kwocie

2.943.000 zł (dwa miliony dziewięćset czterdzieści trzy tysiące złotych) na rzecz Miasta Stołecznego Warszawy;

5. odstąpić od nałożenia obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia na M..., M..., M..., K..., J..., B..., B..., M... i E... Z...

6. stwierdzić, że wskutek wydania decyzji reprivatyzacyjnej wyrządzono szkodę Miastu Stołecznemu Warszawie w wysokości 3.063.945,18 (trzy miliony sześćdziesiąt trzy tysiące dziewięćset czterdzieści pięć złotych osiemnaście groszy) poprzez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej przez M..., K..., G..., J...-F... oraz K..., K...

UZASADNIENIE

I

1. Przebieg postępowania rozpoznawczego

1.1. Postanowieniem z dnia 14 lipca 2017 r. Komisja do spraw usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (dalej: Komisja), wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w sprawie o sygn. akt R 11/17, dotyczące decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia ...

nr ...

1.2. Po przeprowadzeniu w dniu 31 października 2017 r. jawnej rozprawy, w dniu 1 grudnia 2017 r. Komisja, na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 2 i 4 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4, 5 i 6, w zw. z art. 2 pkt 4, w zw. z art. 31 ust. 1, 2 i 4, w zw. z art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 718; dalej: ustawa z dnia 9 marca 2017 r.), art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. z 1945 r. Nr 50, poz. 279; dalej: Dekret) i art. 214a pkt 1 i 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2017 r. poz. 2147 ze zm.; dalej: u.g.n.) oraz art. 108

reprivatyzacyjnej wyrządzono szkodę Miastu Stołecznemu Warszawie w wysokości 3.063.945,18 zł (trzy miliony sześćdziesiąt trzy tysiące dziewięćset czterdzieści pięć złotych osiemnaście groszy) poprzez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej przez M K , G J F oraz K K . W zakresie punktu 1 i 3 decyzji Komisji z dnia 1 grudnia 2017 r. nadano rygor natychmiastowej wykonalności.

1.3. Komisja ustaliła, że w dniu 6 grudnia 1948 r. T B , H B i oraz I B złożyli wniosek o przyznanie im za czynszem symbolicznym prawa własności czasowej do nieruchomości położonej przy ul. Nabelaka 9 w Warszawie (nr hip.).

W dniu . . . r. te same osoby złożyły wniosek o wyznaczenie kuratora nad majątkiem nieobecnego I A B , wywiezionego w sierpniu 1944 r. do obozu koncentracyjnego. Sąd Grodzki w W: postanowieniem z dnia . . . ustanowił adw. J: W kuratorem majątku i praw nieznanego z miejsca pobytu I A B . Postanowieniem z dnia . . . r., zatwierdzonym przez Sąd Okręgowy postanowieniem z . . . r., Sąd Grodzki w W: uznał I A B za zmarłego ze skutkiem na dzień . . . r. W konsekwencji, postanowieniem z dnia . . . r., Sąd Powiatowy dla Dzielnicy W: zwolnił adw. J: W z pełnienia obowiązków kuratora.

Postanowieniem z dnia . . . r. Sąd Rejonowy . . . w W: stwierdził, że spadek po I A B nabyły dzieci: J B , I Z i B M w udziałach po 1/3 z tym, że żonie spadkodawcy I B przysługiwało prawo dożywotniego użytkowania 1/4 części spadku.

Komisja ustaliła ponadto, że objęcie nieruchomości w posiadanie przez Gminę m.st. Warszawy nastąpiło w dniu 25 listopada 1948 r., tj. z dniem ukazania się ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym nr 10 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy, natomiast termin do złożenia wniosku dekretowego upłynął z dniem 25 maja 1949 r.

Komisja ustaliła również, że budynek mieszkalny na przedmiotowej nieruchomości wybudowany został w latach 1928-1930. Wskutek działań wojennych został zniszczony (wypalony) w 69,05%. W dniu 15 maja 1948 r. T B , H B i oraz adw. J W (kurator nieobecnego I A B) powierzyli A K odbudowę budynku przy ul. Nabelaka 9. Umowę rozwiązano w dniu 26 marca 1949 r. W tym samym dniu zawarto umowę z Izbą Przemysłowo-Handlową w W: , która zobowiązała się odbudować własnym kosztem budynek przy ul. Nabelaka 9 w zamian za jego beczynszowe użytkowanie przez co najmniej 30 lat. Na mocy ustawy z 7

marca 1950 r. o Centralnym Urzędzie Drobnej Wytwórczości (Dz. U. z 1950 r. Nr 10, poz. 104) zniesiono izby przemysłowo-handlowe, a ich majątek przeszedł na Skarb Państwa. Prawa i obowiązki wynikające z umowy z dnia 26 marca 1949 r. przekazano Spółdzielni Mieszkaniowej „N”.

Komisja ustaliła ponadto, że Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy orzeczeniem administracyjnym z dnia ... r. w sprawie ... odmówiło T B H B i I A B ustanowienia na ich rzecz prawa użytkowania wieczystego gruntu nieruchomości warszawskiej, położonej przy ul. Nabelaka 9.

Wojewoda Warszawski decyzją z dnia ... r. stwierdził nabycie przez Gminę Warszawa-Mokotów z mocy prawa w dniu 27 maja 1990 r. własności nieruchomości przy ul. Nabelaka 9 o numerze ewidencyjnym działki ... Decyzją z dnia ... r. Wojewoda Warszawski stwierdził nabycie przez Gminę Warszawa-Mokotów z mocy prawa w dniu 27 maja 1990 r. własności nieruchomości przy ul. Nabelaka 9 o numerze ewidencyjnym działki ... Decyzją z dnia ... r. Wojewoda Warszawski stwierdził nabycie przez Gminę Warszawa-Mokotów z mocy prawa w dniu 27 maja 1990 r. własności nieruchomości przy ul. Nabelaka 9 o numerze ewidencyjnym działki ... Grunt stał się następnie własnością Gminy Warszawa-Centrum, a później m.st. Warszawy.

Komisja ustaliła także, iż następcami prawnymi pierwotnych współwłaścicieli nieruchomości zostali:

- współwłaściciela H B : Z D i M K – w częściach równych;

- współwłaściciela T B : M: S , J: B , P Z , B M Z D: i M K – w częściach równych;

- współwłaściciela I , A B J B , I Z i B: M – w częściach równych.

Ostatecznie udziały we współwłasności nieruchomości wyniosły: J: B – 10/72, I Z – 10/72, B M – 10/72, M: S – 12/72, Z D – 15/72, M: K – 15/72.

W lutym 2001 r. Zl D , M K , M: S , B M i I Z upoważnili M M do reprezentowania ich w postępowaniach administracyjnych i sądowych dotyczących nieruchomości przy ul. Nabelaka 9.

Decyzją z dnia r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W stwierdziło nieważność orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia r. Postępowanie odwoławcze od powyższej decyzji z wniosku lokatorów zostało umorzone.

W dniu 25 czerwca 2003 r. Z D , M K i M S sprzedali M M po 1/5 z przysługujących im udziałów w prawach i roszczeniach do nieruchomości przy ul. Nabelaka 9 za cenę po 500 zł, tj. łącznie za 1500 zł.

Umową z dnia 1 września 2004 r., M K Z D I Z B M J B sprzedali M M swoje udziały w prawach i roszczeniach o odszkodowanie za sprzedane lokale w budynku przy ul. Nabelaka 9. Na podstawie umowy z dnia 7 września 2004 r. swoje udziały w prawach i roszczeniach o odszkodowanie za sprzedane lokale w budynku sprzedała M M M S Za nabyte udziały w prawach i roszczeniach o odszkodowanie za sprzedane lokale M M zapłacił łącznie 300 zł.

Decyzją Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 24 stycznia 2006 r. nr

I. ustanowiono na 99 lat prawo użytkowania wieczystego do udziału wynoszącego 0,5450 części zabudowanego gruntu, oznaczonego jako działka ewidencyjna nr, na rzecz: M S - w 0,0727 części, M K - w 0,0908 części, Z D - w 0,0908 części, J B - w 0,0757 części, I Z - w 0,0757 części, B M - w 0,0757 części, M M - w 0,0636 części;

II. ustanowiono na 99 lat prawo użytkowania wieczystego gruntu, oznaczonego jako działka ewidencyjna nr, na rzecz: M S - w 24/180 części, M K - w 30/180 części, Z D - w 30/180 części, J B - w 25/180 części, I Z - w 25/180 części, B M - w 25/180 części, M M - w 21/180 części;

III. ustanowiono na 99 lat prawo użytkowania wieczystego gruntu, oznaczonego jako działka ewidencyjna nr na rzecz: M S - w 24/180 części, M K - w 30/180 części, Z D - w 30/180 części, J B - w 25/180 części, I Z - w 25/180 części, B M - w 25/180 części, M M - w 21/180 części;

IV. odmówiono ustanowienia prawa użytkowania wieczystego:

1. do udziału wynoszącego 0,4550 ułamkowej części gruntu opisanego w punkcie I – oddanego w użytkowanie wieczyste właścicielom lokali mieszkalnych nr

2. do gruntu stanowiącego część działki ewidencyjnej nr (droga).

W dniu 12 maja 2006 r. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji stwierdził nieważność decyzji Wojewody Warszawskiego z 9 kwietnia 1992 r. w części dotyczącej nabycia przez Gminę – Dzielnicę Warszawa Mokotów prawa własności budynku przy ul. Nabelaka 9.

W dniu 28 września 2006 r., w wykonaniu decyzji reprivatyzacyjnej, oddano grunt przy ul. Nabelaka 9 w użytkowanie wieczyste na okres 99 lat na rzecz M S, M K, I Z, B M, J B i M M.

W dniu 20 kwietnia 2006 r. nastąpiło przekazanie tym osobom udziału w części budynku, z wyłączeniem lokali sprzedanych oraz związanych z nimi części wspólnych budynku.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze decyzją z dnia 29 września 2006 r. sygn. odmówiło przyznania odszkodowania w kwocie 3.000.000,00 zł za sprzedane lokale w budynku przy ul. Nabelaka 9.

Umową z dnia 20 listopada 2006 r. I Z, B M i J B zbyli M M swoje udziały w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości za łączną cenę 570.000,00 zł. M S w dniu 23 listopada 2006 r. zbyła M M swoje udziały w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości za łączną cenę 380.000,00 zł. Umową z dnia 24 listopada 2006 r. M K i Z D zbyli M M swoje udziały w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości za łączną cenę 200.000,00 zł.

Z D zmarł r., natomiast I Z zmarła r.

Komisja ustaliła, że po nabyciu wszystkich udziałów w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości przy ul. Nabelaka 9, M M wyodrębnił i sprzedawał lokale znajdujące się w budynku. W dniu 5 czerwca 2007 r. M M wyodrębnił i zbył na rzecz P K lokal nr za cenę 285.000 zł. W dniu 15 czerwca 2007 r. wyodrębnił i zbył na rzecz K W lokal nr za cenę 200.000 zł. M M sprzedał A W w dniu 2 lipca 2007 r. lokal nr wraz z działem wynoszącym 650/1000 części w prawie użytkowania wieczystego oraz we współwłasności części wspólnych budynku za cenę 450.000 zł. W dniu 10 grudnia 2007 r.

M i M wyodrębnił oraz zbył na rzecz K i T i D lokal nr za cenę 605.000 zł. W dniu 17 września 2008 r. zawarł z A umowę ustanowienia odrębnej własności lokalu nr oraz jego zamiany za nieruchomość (działka z domkiem letniskowym) w miejscowości Z.

Umową z dnia 3 marca 2009 r. M i M darował wszystkie posiadane udziały w prawie użytkowania wieczystego gruntu oraz prawie własności budynku na rzecz swojej matki B i Z.

W dniu 24 września 2009 r. B i Z wyodrębniła i zbyła na rzecz E lokal za cenę 163.000,00 zł, zaś E i K 7 maja 2015 r. przeniósł własność tego lokalu na rzecz B i W. B i Z w dniu 9 lutego 2010 r. wyodrębniła i zbyła na rzecz H i M lokal niemieszkalny nr za cenę 10.000 zł. W dniu 24 marca 2010 r. H i M sprzedał swoim rodzicom K i T małżonkom M lokal nr za cenę 12.000,00 zł, zaś osoby te sprzedały ten lokal 10 sierpnia 2012 r. K i K za cenę 12.000 zł. K i M zmarł w dniu 18 maja 2013 r. W dniu 30 marca 2010 r. B i Z zbyła lokal niemieszkalny nr na rzecz A i M małżonków B za cenę 360.000,00 zł. W dniu 6 maja 2010 r. B i Z wyodrębniła i zbyła na rzecz B i T lokal nr za cenę 730.000,00 zł. W dniu 5 marca 2015 r. B i T sprzedał E i K powyższy lokal.

Wielkość udziałów w prawie użytkowania wieczystego gruntów, sprzedanych przez M i M i B i Z wyniosła ogółem 5045/10000 części. Dokonali oni wyodrębnienia i sprzedaży 9 lokali.

M i M był zameldowany w lokalu nr w okresie od 22 stycznia 2007 r. do 22 kwietnia 2007 r.

Po nabyciu wszystkich udziałów przez M i M doszło do podwyższenia należności czynszowych. M i M i B i Z wszczynali postępowania o zapłatę odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokali oraz o zapłatę należności czynszowych, a także o eksmisję. Lokatorzy wystąpili z powództwami o ustalenie, że podwyżka czynszu była niezasadna oraz o przywrócenie posiadania służebności gruntowej przejścia i przejazdu na działce nr.

Komisja ustaliła ponadto, że w dniu 21 października 2008 r. Sąd Rejonowy w W uwzględnił powództwo Wspólnoty Mieszkaniowej Nabelaka 9 przeciwko M i M o zapłatę kwoty 61.635,02 zł wraz z

odsetkami ustawowymi, tytułem nieuregulowanych zaliczek na pokrycie kosztów zarządu nieruchomością wspólną oraz opłat za należące do niego lokale.

Wyrokiem z dnia 21 listopada 2011 r. Sąd Okręgowy w W uwzględnił w części powództwo M M przeciwko Skarbowi Państwa-Wojewodzie Mazowieckim o odszkodowanie za rzeczywistą szkodę i utracone korzyści z tytułu sprzedaży przez Gminę Warszawa-Mokotów lokali nr zasądzać na jego rzecz kwotę 1.886.400,00 zł.

Nieruchomość będąca przedmiotem decyzji reprivatyzacyjnej z dnia 24 stycznia 2006 r. nr składa się z:

- działki o numerze ewidencyjnym o powierzchni 317 m² zabudowanej budynkiem mieszkalnym o powierzchni użytkowej 837,45 m² (KW nr),
- działki o numerze ewidencyjnym o obszarze 515 m² (KW nr),
- działki o numerze ewidencyjnym o obszarze 133 m² (KW nr),
- nieruchomości gruntowej o powierzchni 15 m², stanowiącej część działki nr o powierzchni 6553 m² (droga, KW nr).

1.4. W decyzji z dnia 1 grudnia 2017 r. Komisja stwierdziła, że przeniesienie roszczeń do nieruchomości warszawskiej było rażąco sprzeczne z interesem społecznym – nastąpiło w zamian za świadczenie wzajemne rażąco niewspółmierne do wartości nieruchomości warszawskiej.

Z umowy z dnia 25 czerwca 2003 r. wynikało bowiem, że M M, późniejszy beneficjent decyzji reprivatyzacyjnej, nabył od następców prawnych pierwotnych właścicieli po 1/5 przysługujących im udziałów w prawach i roszczeniach do nieruchomości przy ul. Nabelaka 9 za cenę po 500 zł, tj. łącznie za 1.500 zł. Komisja ustaliła, że M M nabył za cenę 1.500 zł roszczenie odpowiadające 112 m² powierzchni gruntu oraz 97,6 m² powierzchni budynku. Z opinii biegłej wynikało z kolei, że na dzień 23 czerwca 2003 r. wartość rynkowa udziału wynoszącego 0,0636 części w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej położonej w Warszawie przy ul. Nabelaka 9, stanowiącej działkę o numerze ewidencyjnym oraz we współwłasności posadowionego na tym gruncie budynku wynosi 61.600 zł, wartość udziału wynoszącego 21/180 części w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej stanowiącej działkę ewidencyjną numer wynosi 70.600 zł, natomiast wartość udziału wynoszącego 21/180 części w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej stanowiącej działkę ewidencyjną numer wynosi 16.400 zł. Komisja uznała w związku z tym, że roszczenia do nieruchomości

zostały przeniesione w zamian za świadczenie, które w oczywisty sposób nie było adekwatne do wartości nieruchomości warszawskiej.

Po drugie, Komisja uznała, że doszło do rażącego naruszenia prawa poprzez nieustalenie prawidłowego kręgu stron postępowania. Wydając decyzję reprivatyzacyjną Prezydent m.st. Warszawy dysponował bowiem umową sprzedaży z 25 czerwca 2003 r., z której wynikało, iż M M nabył od następców prawnych pierwotnych współwłaścicieli po 1/5 z przysługujących im udziałów w prawach i roszczeniach do nieruchomości przy ul. Nabelaka 9 za łączną cenę 1.500 zł, co było świadczeniem rażąco niewspółmiernym do wartości nieruchomości warszawskiej. W ocenie Komisji rażąca dysproporcja świadczenia wzajemnego powinna wzbudzić zainteresowanie Prezydenta m.st. Warszawy, bowiem może zostać uznana za sprzeczną z zasadami współzycia społecznego i skutkować nieważnością czynności prawnej na podstawie art. 58 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2017 r. poz. 459 ze zm., dalej: k.c.). Prezydent m.st. Warszawy nie poczynił jednak starań w celu ustalenia kwestii ważności umowy przeniesienia roszczeń, a co za tym idzie – ustalenia prawidłowego kręgu stron postępowania.

Ponadto, w chwili orzekania przez Prezydenta m.st. Warszawy, istniały uzasadnione wątpliwości co do tego, czy spadek po I A E nabyły osoby wymienione w treści postanowienia spadkowego z dnia 8 grudnia 2000 r., wydanego w sprawie o sygn. akt , jednak organ nie podjął żadnych starań w celu zbadania dziedziczenia spadku po I A B przez Skarb Państwa. Postanowienie to było wprawdzie objęte domniemaniami z art. 1025 § 2 k.c., jednak domniemanie to jest wzruszalne w trybie art. 679 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm., dalej: k.p.c.). W ocenie Komisji istniało prawdopodobieństwo, że spadek po I A B mógł nabyć Skarb Państwa, bowiem do oceny praw spadkowych po tej osobie, zmarłej przed 1 stycznia 1947 r., której ostatnim miejscem zamieszkania była Warszawa, znajdowały zastosowanie przepisy Kodeksu Napoleona i Kodeksu Cywilnego Królestwa Polskiego. Komisja zauważyła, że Skarb Państwa - Prezydent m.st. Warszawy wystąpił w dniu 16 października 2017 r. o zmianę postanowienia z dnia 8 grudnia 2000 r. poprzez orzeczenie, iż spadek po I A E nabył Skarb Państwa, jednak w ocenie Komisji była to czynność pozorna, dokonana w związku z wszczęciem postępowania przed Komisją, a wniosek był o kilkanaście lat spóźniony.

Komisja stwierdziła również, iż na Prezydencie m.st. Warszawy ciążył obowiązek szczególnej staranności w zarządzie i ochronie mienia komunalnego w związku z przepisem art. 50 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r., poz. 446 ze

zm., dalej: u.s.g.). Oznacza to, że w sprawach dekretowych należało ustalić stan faktyczny z najwyższą starannością.

Po trzecie, Komisja uznała, że Prezydent m.st. Warszawy rażąco naruszył zasadę prawdy obiektywnej przy wydawaniu decyzji reprivatyzacyjnej poprzez niezbadanie spełnienia przesłanki posiadania gruntu przez dotychczasowego właściciela lub następcę prawnego dawnego właściciela w chwili złożenia wniosku dekretowego. Prezydent m.st. Warszawy w ogóle nie poczynił ustaleń w przedmiocie posiadania nieruchomości przy ul. Nabelaka 9. Organ nie przeprowadził stosownego postępowania dowodowego i w żaden sposób nie odniósł się do tej kwestii w treści uzasadnienia decyzji.

Po czwarte, Komisja stwierdziła, że wydanie decyzji reprivatyzacyjnej doprowadziło do skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym. Zdaniem Komisji sytuacja lokatorów kamienicy w następstwie wydania decyzji reprivatyzacyjnej Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 24 stycznia 2006 r. radykalnie pogorszyła się w wielu aspektach faktycznych i prawnych. Należności z tytułu zajmowania lokali mieszkalnych uległy wielokrotnemu podwyższeniu. Komisja ustaliła, że drastyczne podwyższenie opłat za zajmowane lokale doprowadziło w krótkim czasie do narastania zaległości finansowych, a to z kolei skutkowało wszczynanymi przez M¹ M², a następnie przez B³ Z⁴, postępowaniami o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z lokalu lub z tytułu umowy najmu. Postępowaniom o zapłatę towarzyszyły wytaczane przez M⁵ M⁶ i B⁷ Z⁸ powództwa o eksmisję. W lokalach zostały zameldowane osó osoby, które nigdy w nich nie mieszkały, tj. M⁹ M¹⁰ i H¹¹ M¹². Wobec lokatorów stosowano także różne formy przemocy i nacisku, utrudniano im korzystanie z lokali (np. poprzez zaprzestanie wywożenia śmieci, demontaż chodnika czy żądanie opłat za przejście chodnikiem do drzwi budynku), jak również części wspólnych nieruchomości (piwnica, pralnia). Przykładowo, w dniu 22 stycznia 2007 r. M¹³ M¹⁴ usiłował wtargnąć do mieszkania państwa B¹⁵ poprzez rozcięcie sztab antywłamaniowych szlifierką kątową. Działania M¹⁶ M¹⁷ i H¹⁸ M¹⁹ doprowadziły do opuszczenia kamienicy przez prawie wszystkich dawnych najemców komunalnych. W kamienicy pozostała jedynie J²⁰ B²¹, której spalone zwłoki znaleziono w Lesie Kabackim w dniu 8 marca 2011 r. Okoliczności jej śmierci nie zostały dotychczas wyjaśnione. Wskutek wydania decyzji reprivatyzacyjnej dotychczasowi lokatorzy zostali także pozbawieni uprawnień przysługujących im z tytułu statusu najemców komunalnych oraz szczególnej ochrony.

W ocenie Komisji rażąco sprzeczna z interesem społecznym była również sytuacja, gdy budynek niemal doszczętnie zniszczony podczas II wojny światowej został odbudowany ze środków publicznych i był z tych środków utrzymywany, a następnie został przejęty przez nowego właściciela, który nigdy nie był pokrzywdzonym wskutek uchwalenia dekretu. Osoby, których rodziny odbudowały kamienicę były natomiast szykanowane – jak miało to miejsce w przypadku J. B.

Komisja zauważyła, że skutki rażąco sprzeczne z interesem społecznym dotknęły także Miasto Stołeczne Warszawa, którego mienie uległo uszczupleniu. Decyzja reprivatyzacyjna doprowadziła także do pokrzywdzenia Skarbu Państwa, lokatorów budynku, właścicieli wyodrębnionych lokali, Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. Nabelaka 9 w Warszawie oraz spadkobierców pierwotnych właścicieli nieruchomości. M. M. domagał się odszkodowania za sprzedane lokale mieszkalne nr w wysokości 10000 razy przekraczającej środki zainwestowane w nabycie praw do nieruchomości. Skarb Państwa-Wojewoda Mazowiecki wypłacił mu z tego tytułu, na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 21 listopada 2011 r. w sprawie o sygn. akt , odszkodowanie w wysokości 1.939.587,61 zł. Wskutek zaległości finansowych M. M. pogorszyła się również sytuacja właścicieli wyodrębnionych lokali oraz Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. Nabelaka 9.

Biorąc pod uwagę opisany stan faktyczny i prawny, Komisja orzekła, że w sprawie zostały zrealizowane przesłanki z art. 30 ust. 1 pkt 4, 5 i 6 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. W konsekwencji decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 24 stycznia 2006 r., nr 24/GK/DW/2006 podlegała uchyleniu w części wskazanej w rozstrzygnięciu.

Rozpoznając na nowo wniosek dekretowy Komisja uznała, że nie zachodzą podstawy do ustanowienia prawa użytkowania wieczystego w części wskazanej w sentencji. W ocenie Komisji, za odmową uwzględnienia wniosku dekretowego przemawiała treść art. 214a u.g.n. art. 7 ust. 1 i ust. 5 w zw. z art. 5 dekretu, ze względu na stopień zniszczenia budynku w latach 1939-1945 sięgający 69,05% i jego odbudowę ze środków publicznych. Komisja, rozpoznając na nowo wniosek dekretowy, uznała, że za odmową jego uwzględnienia przemawia również treść art. 214a pkt 1 u.g.n. Budynek przy ul. Nabelaka 9 figuruje bowiem w gminnej ewidencji zabytków m.st. Warszawy pod numerem . Ustanowienie prawa użytkowania wieczystego nieruchomości nie daje się pogodzić z realizacją celu publicznego jakim jest opieka nad zabytkiem. Komisja stwierdziła, że ustanowienie użytkowania wieczystego nie byłoby też dopuszczalne z uwagi na skutki wywołane przez decyzję reprivatyzacyjną, które nie dawały się pogodzić z interesem ogółu. Komisja

zauważyła, że skutki rażąco sprzeczne z interesem społecznym wystąpiły zarówno w odniesieniu zabudowanej działki nr 1, jak i do niezabudowanych działek nr 2 i 3, łącznie składających się na przedwojenną nieruchomość przy ul. Nabelaka 9.

Komisja stwierdziła, że decyzja reprivatyzacyjna częściowo wywołała nieodwracalne skutki prawne w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. W sprawie doszło do zbycia prawa użytkowania wieczystego na rzecz osób trzecich. Komisja zauważyła jednak, że M. M. wiedział, iż roszczenia do nieruchomości przy ul. Nabelaka 9 zostały przez niego nabyte za cenę rażąco zaniżoną w stosunku do wartości rynkowej nieruchomości oraz że decyzja reprivatyzacyjna obarczona jest wadą prawną. Komisja doszła do wniosku, że nabycie przez M. M. roszczeń do nieruchomości warszawskiej po rażąco zaniżonej cenie z pełną tego świadomością oznacza, że czynność ta była sprzeczna z zasadami współzycia społecznego. Tym samym zachodzą podstawy do przyjęcia, że czynność ta obarczona była wadą nieważności. Komisja uznała również, że M. M. miał pełną świadomość tego, że Prezydent m.st. Warszawy wydał decyzję, która w związku z poczynieniem ustaleń faktycznych na podstawie umowy sprzecznej z zasadami współzycia społecznego, jest obarczona wadą. Nabywając na podstawie umów z dnia 20 listopada 2006 r., 23 listopada 2006 r. i 24 listopada 2006 r. wszystkie udziały w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości, M. M. działał w związku z tym w złej wierze w rozumieniu przepisu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja stwierdziła, że jako osoba zajmująca się skupowaniem praw i roszczeń do wielu nieruchomości warszawskich, musiał on mieć świadomość rzeczywistej wartości praw i roszczeń do nieruchomości przy ul. Nabelaka 9. Komisja ustaliła również, że M. M. występował lub występuje jako strona, pełnomocnik lub kurator w postępowaniach dekretowych dotyczących ponad 80 nieruchomości warszawskich. Pomimo przeniesienia prawa użytkowania wieczystego na rzecz M. M., ze względu na złą wiarę nabywcy, nie zaistniały zdaniem Komisji nieodwracalne skutki prawne.

Komisja stwierdziła ponadto, że nieodwracalne skutki prawne nie wystąpiły na etapie przeniesienia prawa użytkowania wieczystego na rzecz B. Z. w dniu 3 marca 2009 r., bowiem przeniesienie prawa nastąpiło w drodze umowy darowizny, czyli nieodpłatnie. Zachodziła w związku z tym negatywna przesłanka stwierdzenia nieodwracalnych skutków prawnych z art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Zdaniem Komisji, nieodwracalne skutki prawne nie zaszły również w odniesieniu do udziału w prawie użytkowania wieczystego nabytego przez H. M., następnie T. K. małżonków M., a finalnie przez K. K.. W ocenie

Komisji osobom tym nie można przypisać dobrej wiary, gdyż ustalona cena sprzedaży była rażąco zaniżona w stosunku do rynkowej wartości nieruchomości i powinna wzbudzać poważne wątpliwości co do jej adekwatności. Komisja wskazała, że od H[...]
M[...], prowadzącego od 1996 r. działalność gospodarczą w zakresie zarządzania nieruchomościami i od 2009 r. wykonującego czynności zarządu i administracji całością majątku na rzecz i w imieniu B[...]
Z[...], można było oczekiwać szczególnej staranności w nabywaniu nieruchomości. Ponadto, K[...]
M[...], był obeznany z realiami rynku nieruchomości warszawskich, gdyż był spadkobiercą właścicieli nieruchomości przy ul. [...]
objętej działaniem dekretu. K[...]
M[...], T[...]
M[...], i H[...]
M[...], występowali też jako uczestnicy w postępowaniach administracyjnych dotyczących kilku nieruchomości warszawskich, do których znajdowały zastosowanie przepisy dekretu. Wszystkie wymienione osoby nie zapoznały się także ze stanem prawnym nieruchomości w postaci wyodrębnionego lokalu niemieszkalnego nr [...]

W konkluzji Komisja stwierdziła, że nieodwracalne skutki prawne nie wystąpiły w zakresie dotyczącym prawa użytkowania wieczystego działki nr [...] i nr [...], udziału wynoszącego 405/10000 części w prawie użytkowania wieczystego działki nr [...] i związanego z nim udziału w prawie własności budynku, przysługujących B[...]
Z[...], a także w zakresie dotyczącym wyodrębnionego lokalu nr [...], stanowiącego własność K[...]
K[...], z którym związany jest udział wynoszący 479/10000 części w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości. W konsekwencji, w tym zakresie, decyzja reprivatyzacyjna Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 24 stycznia 2006 r., nr podlegała uchyleniu. Nieodwracalne skutki prawne wystąpiły natomiast w odniesieniu do aktualnych udziałów w prawie użytkowania wieczystego właścicieli lokali wyodrębnionych po wydaniu decyzji reprivatyzacyjnej. Osoby te nabyły lokale odpłatnie, po cenach mieszczących się w zakresie cen rynkowych, nie były one powiązane z M[...]
M[...], lub B[...]
Z[...], i nie można im przypisać złej wiary. Mając na uwadze powyższe Komisja w tym zakresie stwierdziła wydanie decyzji reprivatyzacyjnej z naruszeniem prawa.

Komisja orzekła ponadto o obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia w kwocie 2.943.000 zł, przez M[...]
M[...], wobec częściowego stwierdzenia wydania decyzji reprivatyzacyjnej z naruszeniem prawa. Był on bowiem nie tylko beneficjentem decyzji reprivatyzacyjnej, ale działał w postępowaniu reprivatyzacyjnym w imieniu i na rzecz pozostałych beneficjentów, a następnie nabył prawa wynikające z tej decyzji. Nałożony obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia dotyczy udziału wynoszącego 4566/10000 części w prawie użytkowania

, to decyzja ta nie podlega wzruszeniu także w trybie przepisów ustawy z dnia 9 marca 2017 r., a w konsekwencji postępowanie przed Komisją w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji było bezprzedmiotowe i dlatego zasady jest wniosek o umorzenie postępowania rozpoznawczego. Skarżący podnieśli ponadto, że decyzja wywołała nieodwracalne skutki prawne na skutek nabycia przez nich praw wynikających z decyzji i rozporządzenia tymi prawami ze skutkiem na rzecz osób trzecich.

Skarżący zarzucili następnie naruszenie zasad postępowania administracyjnego odnoszących się do dowodów. Stwierdzili, że Komisja nie przeprowadziła żadnego wiarygodnego dowodu, a także uniemożliwiła stronie zapoznanie się z dowodem w postaci oświadczenia E' J; co do przebiegu rozmów z byłym Prezydentem m.st. Warszawy, przeprowadzonych w obecności R' D' i M' B' .

Odnosząc się do ustalenia przez Komisję, że przeniesienie roszczeń do nieruchomości warszawskiej było rażąco sprzeczne z interesem społecznym – nastąpiło w zamian za świadczenie wzajemne rażąco niewspółmierne do wartości nieruchomości warszawskiej, skarżący wskazali, że zarzut ten jest pozbawiony podstaw. Podnieśli, że przeniesienie nastąpiło w zamian za świadczenie adekwatne i zgodne z wolą stron, w oparciu o umowy z dnia 24 listopada 2006 r., 23 listopada 2006 r. oraz 20 listopada 2006 r. za łączną kwotę 1.150.000 zł, nie licząc poniesionych przez M' M' kosztów w postępowaniach o zwrot i wydanie nieruchomości. W ocenie skarżących Komisja bezzasadnie pominęła również fakt, iż M' M' wypłacił niektórym najemcom lokali komunalnych odszkodowania za wydanie tych lokali. Skarżący wskazali ponadto, że umowy te nie zostały zakwestionowane w drodze postępowań sądowych przez okres 10 lat, a tym samym nie ma możliwości wzruszenia tych umów.

W odniesieniu do stwierdzonego przez Komisję rażącego naruszenia prawa poprzez nieustalenie prawidłowego kręgu stron postępowania, skarżący wskazali, że Komisja nie zawiesiła postępowania, pomimo złożonego przez Skarb Państwa-Prezydenta m.st. Warszawy wniosku o zmianę postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku. Zarzucili, że Komisja nie ma uprawnień do wzruszenia prawomocnych orzeczeń sądowych i jest nimi związana.

Skarżący zakwestionowali także, by doszło do rażącego naruszenia zasady prawdy obiektywnej przez Prezydenta m.st. Warszawy – jak ustaliła Komisja. Argumentowali, że postępowanie administracyjne zostało przeprowadzone w warunkach transparentności, z poszanowaniem obowiązujących przepisów prawa.

Odnosząc się do stwierdzenia przez Komisję, iż wydanie decyzji reprivatyzacyjnej doprowadziło do skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym, skarżący ponownie

powołali się na brak możliwości stwierdzenia nieważności decyzji na skutek upływu terminu 10 lat, o którym mowa w art. 156 § 2 k.p.a.

Skarżący stwierdzili, że dokonane przez Komisję ustalenia odnośnie uchylecia decyzji reprivatyzacyjnej oparte są na niekonstytucyjnych i pozaprawnych przesłankach. W ocenie skarżących Komisja błędnie uznała również, że pierwotni współwłaściciele nieruchomości nie byli osobami uprawnionymi w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu, ponieważ swój tytuł prawny wywodzili oni z prawa własności.

W zakresie dotyczącym ustaleń Komisji odnoszących się do złej wiary, skarżący wskazali, że co do M M , B Z oraz wymienionych w punkcie 7.6. uzasadnienia decyzji osób, są one pozbawione podstaw i zostały oparte na pozaustawowych kryteriach oceny. Nie mogą w związku z tym stanowić podstaw stwierdzenia nieważności decyzji.

Odnosząc się do nałożonego przez Komisję na M M obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia, skarżący stwierdził, że nie wie na jakiej podstawie zostały poczynione ustalenia w tym zakresie, a ponadto orzeczenie to nastąpiło z przekroczeniem uprawnień Komisji. Skarżący powołali się ponadto na upływ terminu przedawnienia roszczenia o zwrot bezpodstawnie uzyskanych korzyści, wynikający z art. 118 k.c. W konkluzji wskazano, że rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 3 zaskarżonej decyzji Komisji jest pozbawione podstaw.

2.2. W dniu 12 stycznia 2018 r. wpłynął wniosek M K reprezentowanego przez adwokata J R , o ponowne rozpatrzenie sprawy. Skarżący domagał się uchylecia decyzji Komisji i umorzenia postępowania rozpoznawczego w zakresie:

- punktu 2, tj. stwierdzenia wydania z naruszeniem prawa decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 24 stycznia 2006 r., nr w zakresie dotyczącym punktu I, obejmującym udział wynoszący 4566/10000 części w prawie użytkowania wieczystego zabudowanego gruntu oznaczonego jako działka nr , oraz

- punktu 5, tj. stwierdzenia, że wskutek wydania decyzji reprivatyzacyjnej wyrządzono szkodę Miastu Stołecznemu Warszawie w wysokości 3.063.945,18 zł poprzez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej przez M K , G J -F oraz K K ..

Skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania administracyjnego poprzez nieustalenie, że stroną postępowania jest M K , pomimo wskazanego powyżej rozstrzygnięcia w zakresie punktu 5 decyzji. Zarzucił ponadto naruszenie przepisów

dotyczących postępowania dowodowego, m.in. poprzez przyznanie większego walurowego dowodowego złożonym przez niego zeznaniom niż dokumentom znajdującym się w zgromadzonym przez Komisję materiale dowodowym.

Skarżący wskazał ponadto na naruszenie prawa poprzez stwierdzenie, że Prezydent m.st. Warszawy rażąco naruszył prawo na skutek niezbadania kwestii ważności umowy sprzedaży części udziałów w prawach i roszczeniach do nieruchomości przez Z D, M, K i M S na rzecz M M, a jednocześnie nieustalenie, iż stronami postępowania przed Komisją są spadkobiercy zmarłego Z D.

Za sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego uznał skarżący badanie ekwiwalentności świadczenia wzajemnego nabywcy tego roszczenia do wartości ustanowionego prawa użytkowania wieczystego, zamiast do wartości roszczenia o ustanowienie tego prawa.

W treści wniosku zarzucono ponadto wadliwe – zdaniem skarżącego – przyjęcie, że ustalenie nieważności zawartej w dniu 25 czerwca 2003 r. umowy sprzedaży części udziałów w prawach i roszczeniach do nieruchomości przez Z D, M K i M S na rzecz M M miało wpływ na ustalenie kręgu stron postępowania zakończonego decyzją reprivatyzacyjną.

Skarżący zarzucił również nieprawidłowe, w jego ocenie, przyjęcie, że przy wydaniu decyzji reprivatyzacyjnej Prezydent m.st. Warszawy rażąco naruszył prawo w zakresie ustalenia prawidłowego kręgu stron postępowania, opierając się na postanowieniu dotyczącym stwierdzenia nabycia spadku po I A i B, przy jednoczesnym stwierdzeniu przez Komisję, że postanowienie to jest wystarczające do określenia stron postępowania przed Komisją w tym samym przedmiocie, w którym została wydana decyzja reprivatyzacyjna. Wskazał ponadto na błędne przyjęcie, że Prezydent m.st. Warszawy był uprawniony do samodzielnego ustalenia kręgu spadkobierców po I A B, pomimo legitymowania się przez wnioskodawców prawomocnym postanowieniem o stwierdzeniu nabycia spadku. Zanegował także, by zachodziły przesłanki uznania spadku po I A E za wakujący lub bezdziedziczny. Skarżący stwierdził ponadto, że pominięto okoliczność, iż w dniu składania wniosku dekretowego podpisana pod nim E B była przedstawicielem ustawowym małoletnich spadkobierców I A B, co doprowadziło do wadliwego, zdaniem skarżącego, uznania, że wniosek nie został złożony przez osobę uprawnioną. Podniósł, że nie uwzględniono, iż

wniosek o ustanowienie własności czasowej złożony przez niektórych ze współwłaścicieli wywoływał skutek wobec pozostałych.

Skarżący wskazał ponadto, że błędnie przyjęto – w jego ocenie – iż skutkiem decyzji reprivatyzacyjnej było wyzbycie się przez Miasto Stołeczne Warszawa jego majątku.

Za chybione uznał skarżący stwierdzenie przez Komisję braku stosownych ustaleń dotyczących przesłanki posiadania nieruchomości przy ul. Nabelaka 9 w dacie złożenia wniosku dekretowego.

Skarżący podniósł następnie bezkrytyczne przyjęcie przez Komisję za dowód w sprawie sporządzonego przez biegłą Annę Borzewską-Racka operatu szacunkowego z dnia 9 listopada 2017 r.

W treści wniosku zarzucono ponadto zaniechanie przeprowadzenia postępowania dowodowego w celu ustalenia przebiegu przygotowania i wydania decyzji reprivatyzacyjnej, a także wydanie bez podstawy prawnej decyzji stwierdzającej niezgodność z prawem działania lub zaniechania oznaczonej osoby.

Skarżący domagał się ponadto przeprowadzenia dowodów z dokumentów, przede wszystkim w postaci wymienionych szczegółowo zarządzeń Prezydenta m.st. Warszawy.

W uzasadnieniu wniosku skarżący wskazał również, że decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 24 stycznia 2006 r. nr [redacted] była zgodna z prawem, o czym świadczy, jego zdaniem, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Stwierdził, że wniosek dekretowy złożyły osoby uprawnione, w dniu składania wniosku dekretowego nieruchomość przy ul. Nabelak 9 znajdowała się w posiadaniu jej byłych współwłaścicieli lub ich następców prawnych, a beneficjentami decyzji były osoby uprawnione. Skarżący M K [redacted] argumentował ponadto, że działał z należytą starannością przy wykonywaniu władzy publicznej.

2.3. W dniu 1 lutego 2018 r. wpłynęła skarga Prezydenta m.st. Warszawy co do części uzasadnienia decyzji Komisji z dnia 1 grudnia 2017 r. Strona domagała się uchylecia zaskarżonej decyzji w części dotyczącej uzasadnienia w zakresie wskazanym w skardze.

Na podstawie art. 54a § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2017 roku, poz. 1369, dalej: p.p.s.a.) Komisja zawiadomiła stronę – Miasto Stołeczne Warszawa, że skarga zostanie rozpoznana jak wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy z uwagi na złożenie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy przez inne strony postępowania.

W skardze strona zarzuciła zaskarżonej decyzji naruszenie przepisów k.p.a. oraz ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Wskazano, że Komisja bezpodstawnie zarzuciła Prezydentowi

m.st. Warszawy nieprawidłowe ustalenie kręgu stron postępowania w oparciu o złożone dokumenty urzędowe, które korzystają z domniemania autentyczności i zgodności z prawdą. Podniesiono, że Komisja błędnie odwołała się do przepisu art. 50 ustawy o samorządzie gminnym, który nie ma zastosowania w sprawach dekretowych. Podniesiono również, że wbrew twierdzeniom zawartym w uzasadnieniu decyzji, przesłanka posiadania nie dotyczyła byłych właścicieli nieruchomości i dlatego nie była ona badana przy rozstrzyganiu wniosków dekretowych. Według skarżącego jedynym kryterium zasadności wniosków było spełnienie przesłanki zgodności korzystania gruntu z jego przeznaczeniem w planie zabudowy. W konsekwencji, w ocenie skarżącego, Prezydent m.st. Warszawy nie oceniając kwestii posiadania i nie zamieszczając rozważań w tym zakresie w uzasadnieniu decyzji reprivatyzacyjnej nie dopuścił się żadnych nieprawidłowości. Strona argumentowała również, że Prezydent m.st. Warszawy w chwili wydawania decyzji reprivatyzacyjnej nie miał możliwości uwzględnienia interesu społecznego, bowiem okoliczność ta nie stanowiła przesłanki odmowy uwzględnienia wniosku o przyznanie prawa użytkowania wieczystego. Uzasadniając swoje stanowisko skarżący wskazał ponadto na błędne, jego zdaniem, stwierdzenie przez Komisję, iż wydanie decyzji reprivatyzacyjnej spowodowało utratę przez dotychczasowych najemców prawa pierwszeństwa nabycia lokalu. Podniósł, że prawo to ustępuje prawu pierwszeństwa osób, którym służą roszczenia o nabycie nieruchomości oraz tym, którzy są poprzednimi właścicielami zbywanej nieruchomości.

II

1. W dniu 15 lutego 2018 r. Komisja na jawnej rozprawie ponownie rozpatrzyła sprawę zakończoną decyzją Komisji z dnia 1 grudnia 2017 r. Na rozprawie stawił się pełnomocnik M K , – adw. J R oraz pełnomocnicy Prezydenta m.st. Warszawy – adw. Z Gr i adw. B P . Pozostałe strony, prawidłowo zawiadomione, nie stawiły się.

2. Komisja na rozprawie w dniu 15 lutego 2018 r. postanowieniem dopuściła dowody wskazane we wniosku M K o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 12 stycznia 2018 r., tj. dowody z wymienionych w tym piśmie zarządzeń Prezydenta m.st. Warszawy oraz uchwały Rady m.st. Warszawy.

3. Pełnomocnik skarżącego M K adw. J R podtrzymał swoje stanowisko wskazane we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Wskazał, że jego

zdaniem nie istnieją podstawy prawne, by Komisja orzekała o odpowiedzialności konkretnych osób za wyrządzoną Miastu Stołecznemu Warszawa szkodę, decyzja reprivatyzacyjna była zgodna z prawem, wniosek dekretowy złożyły osoby uprawnione, nieruchomości w dniu składania wniosku dekretowego znajdowała się w posiadaniu wnioskodawców, beneficjentami decyzji reprivatyzacyjnej były osoby uprawnione – spadkobiercy byłych właścicieli i jeden nabywca części roszczeń, nie było podstaw do przyjęcia nie ekwiwalentności świadczeń umowy o zbycie udziałów, wszyscy spadkobiercy I

A B byli reprezentowani, a spadek po tej osobie został objęty przez spadkobierców, żaden organ nie uznał spadku za wakujący zgodnie z przepisami Kodeksu Napoleona.

4. Pełnomocnik Miasta Stołecznego Warszawy adw. B: P wskazał na treść uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w W w sprawie dotyczącej umowy najmu J. B, pod kątem badania przez Komisję skutków społecznych wydanej decyzji reprivatyzacyjnej.

III

Po ponownym rozpatrzeniu sprawy i analizie zebranego materiału dowodowego oraz stanowisk stron Komisja stwierdziła przesłanki do uchylenia swojej decyzji z dnia 1 grudnia 2017 r. Z tego względu Komisja postanowiła uchylić zaskarżoną decyzję z niżej wskazanych powodów.

1. Zachowanie terminu do złożenia wniosków o ponowne rozpatrzenie sprawy

1.1. Zaskarżona decyzja administracyjna Komisji z dnia 1 grudnia 2017 r. została ogłoszona w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 18 grudnia 2017 r. W treści decyzji strony zostały pouczone m.in. o przysługującym im prawie do wystąpienia z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji w trybie art. 49 § 1 k.p.a. w zw. z art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Skuteczne doręczenie decyzji nastąpiło zatem w dniu 2 stycznia 2018 r.

1.2. Wniosek o ponowne rozpoznanie sprawy, sporządzony i podpisany przez radcę prawnego T... D..., pełnomocnika M... M... i B... / Z..., wpłynął w dniu 2 stycznia 2018 r.

1.3. Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, sporządzony i podpisany przez adwokata J... R..., pełnomocnika M... K..., został złożony w dniu 12 stycznia 2018 r.

1.4. Skarga na uzasadnienie decyzji Komisji z dnia 1 grudnia 2017 r., sporządzona w dniu 31 stycznia 2018 r., wpłynęła dnia 1 lutego 2018 r. Na podstawie art. 54a §1 p.p.s.a. została ona rozpoznana jak wniosek o ponowne rozpoznanie sprawy, o czym zawiadomiono skarżącego. Skarga Miasta Stołecznego Warszawy została wniesiona z zachowaniem ustawowego terminu, oznaczonego w art. 129 §2 k.p.a. w zw. z art. 127 §3 k.p.a. w zw. z art. 36 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., bowiem w sytuacji zastosowania art. 54a §1 p.p.s.a. termin, który strona skarżąca winna zachować wynosi trzydzieści dni od dnia doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie, zgodnie z art. 53 §1 ustawy dnia 30 sierpnia 2002 r. p.p.s.a.

1.5. Wszystkie wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy zostały zatem złożone z zachowaniem ustawowego terminu.

2. Zakres ponownego rozpatrzenia sprawy.

2.1. Norma art. 128 zd. pierwsze i drugie w zw. z art. 127 § 3 k.p.a stanowi, iż wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy nie wymaga szczegółowego uzasadnienia. Wystarczy, jeżeli z odwołania wynika, że strona nie jest zadowolona z wydanej decyzji.

Z powyższego wynika, iż obowiązujący model postępowania administracyjnego zakłada, że istotą postępowania w sprawie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy jest ponowne rozpatrzenie sprawy w jej całokształcie przez ten sam organ. Rozpoznanie sprawy powinno nastąpić *ex novo*. Organ ten nie może więc ograniczyć się do wyłącznie do kontroli zaskarżonego orzeczenia, lecz ma obowiązek rozpatrzenia całości sprawy we własnym zakresie, gdyż rozpoznaje sprawę, a nie środek zaskarżenia. Innymi słowy, dochodzi do dwukrotnego rozpoznania i rozstrzygnięcia tożsamej pod względem podmiotowym i przedmiotowym sprawy administracyjnej w jej całokształcie. Takie podejście do zakresu rozpoznania i orzekania w postępowaniu administracyjnym wszczętym na wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy znajduje potwierdzenie w orzecznictwie (wyrok NSA z dnia 28

kwietnia 2015 r., sygn. akt II OSK 2334/13; wyrok NSA z 8 października 2008 r., sygn. II OSK 1159/07; wyrok WSA w Gorzowie Wlkp. z dnia 17 grudnia 2014 r., sygn. akt II SA/Go 770/14).

2.2. Stosownie do art. 139 w zw. z art. 127 § 3 k.p.a. organ rozpatrujący wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy nie może wydać decyzji na niekorzyść strony wnoszącej o ponowne rozpatrzenie sprawy, chyba że zaskarżona decyzja rażąco narusza prawo lub rażąco narusza interes społeczny.

Zakaz orzekania na niekorzyść strony wynikający z treści art. 139 k.p.a. doznaje pewnych ograniczeń. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że z istoty zakazu *reformationis in peius* wynika, że jest to gwarancja mogąca mieć zastosowanie na rzecz jednej tylko odwołującej się strony. Nie wiąże ona organu odwoławczego w takim postępowaniu, w którym uczestniczą strony o spornych interesach. W sytuacji wielości stron postępowania administracyjnego oznacza to, że jeżeli jakakolwiek ze stron nie odwołała się od decyzji organu pierwszej instancji, to nie może skutecznie powołać się na przepis art. 139 k.p.a. W sytuacji gdy odwołanie złożyły wszystkie strony i żądania wszystkich wniosków o ponowne rozpatrzenie sprawy są zbieżne, to zakaz ten będzie dotyczył w równym stopniu wszystkich stron. W sytuacji zaś, gdy wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy złożyły strony o sprzecznych interesach i żądania wniosków o ponowne rozpatrzenie sprawy są przeciwstawne, to zagadnienie *reformationis in peius* nie powstaje, skoro uwzględnienie żądania jednej ze stron (decyzja na korzyść strony) jest równoznaczne z nieuwzględnieniem żądania innej strony (decyzja na niekorzyść strony) (zob. Komentarz do art. 139 kodeksu postępowania administracyjnego, [w:] M. Jaśkowska, A. Wróbel, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Zakamycze, 2005, wyd. II). Wówczas bowiem każde rozstrzygnięcie organu II instancji, wydane zgodnie z interesem jednej z nich, musi być rozstrzygnięciem wydanym na niekorzyść pozostałych. "Jest to logiczna konsekwencja tego rodzaju sytuacji i nikt chyba nie może traktować tego jako braku ochrony interesu strony w postępowaniu administracyjnym" (W. Dawidowicz, Ogólne postępowanie administracyjne: zarys systemu, Warszawa 1962. s. 224; wyr. WSA w Warszawie z dnia 23 listopada 2007 r., VI SA/Wa 443/07; wyr. WSA w Bydgoszczy z dnia 27 lutego 2008 r., sygn. akt II SA/Bd 997/07; wyr. WSA w Warszawie z dnia 17 grudnia 2014 r., sygn. akt I SA/Wa 157/14; wyr. WSA w Warszawie z dnia 31 marca 2015 r. sygn. akt I SA/Wa 3381/14).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, iż środki zaskarżenia na wydaną przez tut. Komisję decyzję z dnia 1 grudnia 2017 r. wniosły strony o sprzecznych interesach. Ponadto zawarte w tych środkach żądania nie są zbieżne,

gdyż żądaniem M. Mi. i B. Z. jest, to aby decyzja Komisji została wyeliminowana z obrotu prawnego w całości, M. K. domagał się uchylenia decyzji i umorzenia postępowania w części, natomiast Miasto Stołeczne Warszawy wskazało, iż o ile zadowolone jest z treści rozstrzygnięcia decyzji, o tyle jest niezadowolone z poszczególnych motywów tego rozstrzygnięcia zawartych w uzasadnieniu.

Reasumując, Komisja rozpatrując ponownie sprawę ma obowiązek rozpatrzenia całości sprawy *ex novo*, jednocześnie w niniejszej sprawie nie jest związana zakazem *reformationis in peius*.

3. Prawdliwość ustalenia stanu faktycznego przez Komisję

3.1. Zgodnie z art. 7 k.p.a. w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Po myśli art. 77 §1 k.p.a. Organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzeć cały materiał dowodowy, a następnie zgodnie z art. 80 k.p.a. organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona. W orzecznictwie sądowoadministracyjnym ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym organ prowadzący postępowanie powinien tak ustalić stan faktyczny sprawy, by odpowiadał on rzeczywistości. W szczególności jest obowiązany dokonać wszechstronnej oceny okoliczności konkretnego przypadku na podstawie analizy całego materiału dowodowego, a stanowisko wyrażone w decyzji uzasadnić w sposób wymagany przez przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 maja 1981 r., sygn. akt SA 810/81). Z kolei Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 listopada 1994 r. sygn. akt III ARN 55/94 wskazał, iż jako dowolne należy traktować ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym, czy nie w pełni rozpatrzonym. Zarzut dowolności wykluczają dopiero ustalenia dokonane w całokształcie materiału dowodowego (art. 80 k.p.a.), zgromadzonego i zbadanego w sposób wyczerpujący (art. 77 §1 k.p.a.), a więc przy podjęciu wszystkich kroków niezbędnych dla dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, jako warunki niezbędnego wydania decyzji o przekonującej treści (art. 7 k.p.a.). Komisja podziela pogląd wyrażony w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 listopada

2013 r., sygn. akt II GSK 926/12, iż rażąco naruszenie przepisów postępowania regulujących kwestię ustaleń faktycznych sprawy można by rozważać w sytuacji, gdyby organ w sposób oczywisty nie poczynił takich ustaleń, bądź gdyby całkowicie uchylił się od rozpatrzenia materiału dowodowego sprawy.

3.2. W ocenie Komisji nie sposób w sprawie niniejszej poczynić, jak to czynią skarżący, zarzutów w zakresie nieprawidłowości w ustalonym przez Komisję stanie faktycznym. Skarżący nie przedstawili żadnych dowodów, wskazujących na wadliwość ustaleń faktycznych Komisji, a jedynie ograniczyli się do nieuprawnionej polemiki z jej prawidłowymi ustaleniami. Samo przeświadczenie strony, iż należy dokonać odmiennej oceny dowodów, niż poczynił to organ, nie stanowi wystarczającego argumentu przemawiającego za uznaniem, iż decyzja organu administracji w tym zakresie obarczona jest wadą. Do skutecznego postawienia powyższych zarzutów niezbędnym jest wskazanie, w jaki sposób doszło do naruszenia zasad oceny dowodów, np. z jakimi konkretnie zasadami logicznego rozumowania sprzeczne były ustalenia Komisji, czego skarżący w niniejszej sprawie nie uczynili.

3.3. Za gołosłowne i zupełnie nieuprawnione należało ocenić zarzuty skarżących M M i B Z, iż Komisja wydając decyzję z dnia 1 grudnia 2017 r. nie była rzekomo zainteresowana prawdą i przestrzeganiem prawa oraz stronniczo przeprowadziła dowody. Godzi się zauważyć, iż Komisja jest organem administracji publicznej stojącej na straży interesu publicznego, w zakresie postępowań w przedmiocie wydania decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich (art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.). Komisja nie posiada żadnego własnego „interesu” w wydaniu rozstrzygnięcia, ani nie reprezentuje partykularnych interesów innych podmiotów, nie ma zatem podstaw do sugerowania jej stronniczości. Pozycja ustrojowa Komisji, ustawowe umocowanie oraz sposób jej ukonstytuowania gwarantuje obiektywizm jej rozstrzygnięć. Komisja wydając decyzję z 1 grudnia 2017 r. zachowała wszystkie wymogi bezstronności, których można oczekiwać od organu administracji publicznej w demokratycznym państwie prawnym.

3.4. Skarżący M K zarzucił ponadto, iż Komisja zaniechała wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności zawarcia umowy sprzedaży udziałów w roszczeniach z dnia 25 czerwca 2003 r., a w szczególności zaniechała przeprowadzenia dowodów z przesłuchania stron tej transakcji. Należało jednak stwierdzić, iż okoliczności zawarcia powyższej umowy nie budziły w zasadzie wątpliwości i zostały wyjaśnione w toku postępowania dowodowego innymi dowodami. Nie było potrzeby dodatkowego

przesłuchiwania stron czynności, która udokumentowana była stosownym dowodem z dokumentu.

3.5. M K wskazał, iż Komisja wydając decyzję z dnia 1 grudnia 2017 r. błędnie przyjęła, iż przed wydaniem decyzji reprivatyzacyjnej Prezydent m.st. Warszawy nie zbadał przesłanki posiadania nieruchomości, podczas gdy w materiale dowodowym znajdowały się dokumenty wskazujące na posiadanie tej nieruchomości. Godzi się zauważyć, iż zarzut skarżącego opiera się na błędzie logicznym, tj. nieuprawnionym założeniu, że skoro Prezydent m.st. Warszawy dysponował dokumentami wskazującymi na posiadanie nieruchomości, to na pewno zbadał tę okoliczność. Taki wniosek jest zbyt daleko idący i sprzeczny chociażby z treścią decyzji reprivatyzacyjnej, w której uzasadnieniu nie znalazło się ani jedno zdanie poświęcone kwestii posiadania. Komisja stwierdziła, iż gdyby Prezydent m.st. Warszawy poczynił ustalenia w zakresie posiadania nieruchomości, co stanowiło przesłankę uwzględnienia wniosku dekretowego, to zgodnie z przepisami procedury administracyjnej powinno to znaleźć odzwierciedlenie w treści decyzji. Występująca w niniejszej sprawie sytuacja przeciwna wyraźnie wskazuje, iż przesłanka posiadania nie została zbadana, a ustalenia Komisji w tym zakresie były prawidłowe.

3.6 W kwestii zarzutu przyznania większego waloru dowodowego zeznaniom samego skarżącego M K, niż zalegającym w aktach dokumentom, Komisja zważyła, iż zeznania świadka złożone na rozprawie w dniu 31 października 2017 r. były spontaniczne, logiczne, spójne i szczere. Zdaniem Komisji fakty naprowadzone przez świadka odpowiadały rzeczywistości. Biorąc pod uwagę tezę, którą wygłosił świadek w trakcie swych zeznań, iż przy wydaniu decyzji reprivatyzacyjnej Prezydent m.st. Warszawy nadał priorytet szybkości postępowania z uszczerbkiem dla prawidłowości ustalenia spadkobrania po I A B, dla oceny ważności umowy zbycia części roszczeń zawartej w dniu 25 czerwca 2003 r. pomiędzy Z i D, M i K i M S a M M oraz dla prawidłowości ustaleń w zakresie posiadania nieruchomości przez osoby, które złożyły wniosek dekretowy, zdaniem Komisji, to zeznania świadka w zakresie priorytetów, jakie kierowały nim i innym urzędnikom miejskim przy wydawaniu decyzji reprivatyzacyjnej w niniejszej sprawie, cieszą się wyższym walorem wiarygodności od treści dokumentów, w których takie priorytety czy intencje osób funkcyjnych ujawnione są jedynie pośrednio.

4. Strony postępowania

4.1. Jako strony postępowania przyjęto beneficjentów decyzji lub ich następców prawnych – M. (primo voto S.), M. K., J. B., B. i M., E. Z. i M. M., obecnego właściciela nieruchomości – B. Z., właścicieli wyodrębnionych lokali, a także Miasto Stołeczne Warszawa – reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

4.2. Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Miasto Stołeczne Warszawa w postępowaniu przed Komisją posiada interes prawny w rozumieniu art. 28 k.p.a., gdyż chodzi tu o jego uprawnienia, o których nie rozstrzygała dotychczas kontrolowana przez Komisję decyzja reprivatyzacyjna. Organem reprezentującym Miasto Stołeczne Warszawa – byłego właściciela nieruchomości gruntowej – jest Prezydent m.st. Warszawy, który w charakterze organu administracyjnego występował wyłącznie na etapie postępowania zwyczajnego, wydając decyzję reprivatyzacyjną.

W rozpoznawanej sprawie nie znajduje zastosowania wypracowana w orzecznictwie sądów administracyjnych reguła kolizyjna, która nakazuje dawać pierwszeństwo roli organu administracji załatwiającego sprawę, co oznacza, że przeznaczenie organowi administracji takiej roli w sprawie przez przepisy prawa wyklucza jego udział w tym samym postępowaniu w charakterze strony tego postępowania (*vide* postanowienie NSA z dnia 22 października 2009 r., I OSK 1406/09; wyrok NSA z dnia 5 listopada 2014 r., I OSK 801/14).

Komisja podtrzymuje stanowisko, iż Miasto Stołeczne Warszawa w postępowaniu przed Komisją nabywa interes prawny w rozumieniu art. 28 k.p.a., gdyż chodzi tu o jego uprawnienia, o których nie rozstrzygała dotychczas kontrolowana przez Komisję decyzja reprivatyzacyjna. Jest to nowa sprawa administracyjna która uzasadnia udział Miasta Stołecznego Warszawy w postępowaniu, mimo że wcześniej organ tej jednostki samorządowej wydał decyzję reprivatyzacyjną.

Stroną w postępowaniu przed Komisją jest Miasto Stołeczne Warszawa, reprezentowane przez H. G. -W. Prezydent m.st. Warszawy działa w toku niniejszego postępowania administracyjnego jako podmiot reprezentujący gminę, nie zaś jako organ administracyjny – jak miało to miejsce w postępowaniu dekretowym. Na marginesie jedynie należy wskazać, że w Prezydent m.st. Warszawy nie zakwestionował przyjętego przez Komisję statusu w skardze na uzasadnienie decyzji Komisji z dnia 1 grudnia 2017 r.

Zasadą jest, iż ustalenie interesu prawnego w postępowaniu administracyjnym następuje w toku postępowania, przy zachowaniu reguł prawa obrony przyznanej przepisami prawa procesowego. Wprawdzie postępowanie w przed Komisją jest odrębnym postępowaniem, to nie do przyjęcia jest pogląd, że obowiązują inne reguły ochrony interesu prawnego. Interes prawny ma strona (strony) postępowania reprivatyzacyjnego, jednostki, których pozbawiono prawa do udziału w postępowaniu zwykłym oraz jednostki, których interes prawny wynika z następstwa prawnego, zarówno co do stron uczestniczących w postępowaniu, jak i pozbawionych tego udziału (por. wyrok NSA z dnia 10 lutego 2009 r., sygn. akt I OSK 329/08).

4.3. Za bezzasadny należy uznać zarzut skarżącego M i K, iż doszło do naruszenia przepisów postępowania administracyjnego poprzez nieustalenie, że jest on stroną postępowania. W postępowaniu zakończonym wydaniem przez Komisję decyzji z dnia 1 grudnia 2017 r. – wbrew stanowisku skarżącego – nie był on stroną tego postępowania w rozumieniu art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a., a jedynie posiadał interes prawny, odnoszący się wyłącznie do punktu 5 tej decyzji, w którym Komisja stwierdziła wyrządzenie szkody Miastu Stołecznemu Warszawie poprzez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej.

Godzi się zauważyć, iż gdyby w postępowaniu przed Komisją stronami byłyby wszystkie osoby, których odpowiedzialność za wyrządzoną Miastu Stołecznemu Warszawy szkodę może zostać stwierdzona w decyzji Komisji uchylającej decyzję reprivatyzacyjną oraz orzekającej wydanie decyzji reprivatyzacyjnej z naruszeniem prawa, to już na etapie wszczęcia postępowania przed Komisją należałoby zaliczyć w poczet stron postępowania wszystkich pracowników stosownego urzędu, którzy w okresie wydawania decyzji reprivatyzacyjnej potencjalnie mogli mieć wpływ na jej kształt. Taka koncepcja strony w postępowaniu administracyjnym byłaby zbyt daleko idąca.

4.4. Niezależnie od powyższego, w związku z ponownym rozpatrzeniem sprawy na skutek złożonych wniosków i wydaniem rozstrzygnięcia o odmiennej treści, niniejsza decyzja nie odnosi się już do żadnego interesu prawnego M i K.

4.5. Po myśli art. 138 §1 pkt 2 k.p.a. w zw. z art. 127 §3 k.p.a. w zw. z art. 36 i art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez Komisję nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy; do wniosku tego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań od decyzji.

W niniejszej sprawie decyzja administracyjna Komisji z dnia 1 grudnia 2017 r. podlegała uchyleniu z uwagi na uchybienie treści art. 28 k.p.a., zgodnie z którym w postępowaniu administracyjnym stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. W postępowaniu przed Komisją, zakończonym zaskarżoną decyzją, nie brał udziału E Z , jeden ze spadkobierców zmarłej w dniu 5 sierpnia 2015 r. I Z . Zgodnie z aktem poświadczenia dziedziczenia z dnia 22 marca 2016 r., rep. A nr , na podstawie testamentu spadek po I Z odziedziczył jej mąż E Z w 615/10000 części oraz jej siostra B M w 9385/10000 części.

Zgodnie z powołanymi wyżej przepisami, Komisja na skutek wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy może uchylić zaskarżoną decyzję Komisji w całości albo w części i w tym zakresie orzec co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umorzyć postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części.

5. Przeniesienie roszczeń do nieruchomości warszawskiej było rażąco sprzeczne z interesem społecznym – nastąpiło w zamian za świadczenie wzajemne rażąco niewspółmierne do wartości nieruchomości warszawskiej

5.1. Komisja stwierdziła, że przeniesienie roszczeń do nieruchomości warszawskiej przy ul. Nabelaka 9 nastąpiło w zamian za świadczenie rażąco niewspółmierne do wartości tej nieruchomości. Okoliczność tę ustalono na podstawie dowodów z dokumentów oraz opinii biegłej z zakresu wyceny nieruchomości, Anny Borzewskiej-Rackiej.

5.2. Na podstawie umowy sprzedaży z dnia 25 czerwca 2003 r., zawartej w formie aktu notarialnego przed notariuszem J R Komisja ustaliła, że M M – późniejszy beneficjent decyzji reprivatyzacyjnej – nabył od następców prawnych pierwotnych właścicieli, tj. Zł D , M: K i M S , po 1/5 z przysługujących im udziałów w prawach i roszczeniach do nieruchomości przy ul. Nabelaka 9 za cenę po 500 zł, tj. łącznie za 1.500 zł.

Z opinii biegłej, wskazującej wartość udziałów na dzień 25 czerwca 2003 r., wynika tymczasem, że wartość rynkowa udziału wynoszącego 0,0636 części w prawie użytkownika wieczystego nieruchomości gruntowej położonej w Warszawie przy ul. Nabelaka 9, stanowiącej działkę o numerze ewidencyjnym oraz we współwłasności posadowionego na

6. Rażąco naruszenie prawa poprzez nieustalenie prawidłowego kręgu stron postępowania

6.1. W ocenie Komisji, decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 24 stycznia 2006 r. nr [redacted] została wydana z naruszeniem art. 7 k.p.a., art. 77 §1 k.p.a. w zw. z art. 7 ust. 1 Dekretu, ponieważ Prezydent m.st. Warszawy nie ustalił prawidłowego kręgu stron postępowania. Na nieprawidłowości w powyższym zakresie wpływ miały dwie, niżej wymienione, okoliczności.

6.2. Nadmienić należy, iż obowiązkiem organu administracji publicznej jest podjęcie działań w celu dojścia do prawdy materialnej (obiektywnej). Nie ulega wątpliwości, iż w postępowaniu administracyjnym konieczne jest podjęcie wszelkich czynności niezbędnych do wyjaśnienia stanu faktycznego, mając na uwadze interes społeczny oraz słuszny interes obywateli (art. 7 k.p.a.), a także wyczerpujące zebranie i rozważenie materiału dowodowego (art. 77 §1 k.p.a.).

6.3. Po pierwsze, istotny wpływ na prawidłowe ustalenie kręgu stron postępowania repriwatyzyjnego miała kwestia ważności umowy przeniesienia roszczeń do nieruchomości przy ul. Nabelaka 9. Kwestia ta powinna podlegać szczegółowej analizie, biorąc pod uwagę istotne wątpliwości w zakresie zgodności tej umowy z zasadami współzycia społecznego.

Jak już wyżej wskazano, przeniesienie roszczeń do nieruchomości warszawskiej było rażąco sprzeczne z interesem społecznym – nastąpiło w zamian za świadczenie wzajemne rażąco niewspółmierne do wartości nieruchomości warszawskiej. Tym samym, z uwagi na naruszenie przez strony umowy przeniesienia praw zasad współzycia społecznego, do oceny ważności tejże umowy zastosowanie winien znaleźć art. 5 k.c., zgodnie z którym nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego. Zgodnie ze zdaniem drugim cytowanego przepisu takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

Oczywistym jest, iż wbrew twierdzeniom pełnomocnika M [redacted] K [redacted], zawartym we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, powyższe ustalenia mają istotny wpływ na ocenę prawidłowości ustalenia kręgu stron postępowania dekretowego. Należało mieć bowiem na względzie, iż gdyby organ prawidłowo uznał umowę przeniesienia roszczeń za nieważną z uwagi na rażąco niewspółmierność świadczeń, to M [redacted] M [redacted] a [redacted]

ostatecznie również B i Z, nigdy nie staliby się beneficjentami decyzji reprivatyzacyjnej dotyczącej nieruchomości warszawskiej przy ul. Nabelaka 9.

6.4. Prezydent m.st. Warszawy pominął przy wydawaniu decyzji reprivatyzacyjnej istotne wątpliwości w zakresie kręgu stron postępowania. Organ oparł się bezkrytycznie na postanowieniu spadkowym Sądu Rejonowego w W z dnia 8 grudnia 2000 r., sygn. akt , z którego wynika, iż spadek po I A i B nabyły po 1/3 części jego dzieci J P, I Z i B M, a żonie spadkodawcy, I B, przysługiwało prawo dożywotniego użytkowania 1/4 części spadku. I A B był w 1/3 części współwłaścicielem nieruchomości przy ul. Nabelaka 9, a roszczenia dekretowe wchodziły w skład spadku po nim. Jak wynika z treści decyzji reprivatyzacyjnej, Prezydent m.st. Warszawy nie poczynił jakichkolwiek starań w celu ustalenia prawidłowego kręgu stron postępowania, zadowolając się przedstawionymi przez osoby zainteresowane rozstrzygnięciem dokumentami.

Komisja stwierdziła, iż w odniesieniu do spadku po I A B istniało prawdopodobieństwo, że zastosowanie powinny znaleźć przepisy art. 811-814 Kodeksu Napoleona, bowiem ostatnim miejscem zamieszkania spadkodawcy była Warszawa. Zgodnie z art. 811 Kodeksu Napoleona gdy po upływie terminów do sporządzenia inwentarza i do namysłu nikt się z roszczeniem do spadku nie zgłasza, gdy nie ma znanego spadkobiercy lub gdy spadkobiercy znani spadku się zrzekli, spadek poczytuje się za wakujący. Zgodnie z obowiązującymi w dacie śmierci wymienionego wyżej spadkodawcy przepisami, spadkobiercy służyły trzy miesiące do spisania inwentarza, licząc od dnia otwarcia spadku, a ponadto, do namysłu względem przyjęcia lub zrzeczenia się spadku, termin czterdziestodniowy, którego bieg zaczynał się od dnia upływu trzech miesięcy, przeznaczonych na spisanie inwentarza lub od dnia zamknięcia inwentarza, jeżeli takowy ukończony został przed upływem trzech miesięcy. Zgodnie z art. 789 w zw. z art. 2262 Kodeksu Napoleona, możliwość przyjęcia lub zrzeczenia się spadku nieobjętego przedawniała się z upływem czasu wymaganego do najdłuższego przedawnienia praw nieruchomości, tj. w ciągu lat trzydziestu. W konsekwencji należało rozważyć na etapie wydawania decyzji reprivatyzacyjnej, czy na podstawie powyższych przepisów spadku po I A E nie nabył Skarb Państwa.

Prezydent m.st. Warszawy nie zbadał ponadto, czy jedna z osób, które podpisały wniosek dekretowy, tj. żona spadkodawcy I B, w ogóle była spadkobiercą na gruncie przepisów obowiązujących w chwili jego złożenia. Jak wskazano w postanowieniu z

dnia 8 grudnia 2000 r. I , B , żona spadkodawcy, nabyła prawo dożywotniego użytkowania 1/4 części spadku, nie nabyła jednak spadku w żadnej części.

Na uwagę na marginesie zasługuje niekonsekwencja w stanowisku strony – Miasta Stołecznego Warszawy, która na etapie wydawania decyzji reprivatyzacyjnej nie kwestionowała w ogóle postanowienia z dnia 8 grudnia 2000 r., opierając się na nim, następnie po wydaniu decyzji Komisji z dnia 1 grudnia 2017 r. podnosiła we wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy argumenty przemawiające za przyjęciem, iż Prezydent m.st. Warszawy jako organ administracji związany był treścią prawomocnego postanowienia sądowego wydanego w postępowaniu cywilnym z uwagi na treść art. 365 §1 ustawy z dnia 16 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 155). Zgodnie z tym przepisem orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Zgodnie zaś z art. 1025 §2 k.c. domniemywa się, że osoba, która uzyskała stwierdzenie nabycia spadku albo poświadczenie dziedziczenia, jest spadkobiercą. Jednocześnie powyższe nie przeszkodziło Prezydentowi m.st. Warszawy w złożeniu, już w toku postępowania przed Komisją, stosownego wniosku celem zmiany postanowienia spadkowego, z uwagi na jego wadliwość. Skarb Państwa – Prezydent m.st. Warszawy wystąpił w dniu 16 października 2017 r. do Sądu Rejonowego w W o zmianę postanowienia z dnia 8 grudnia 2000 r.

6.5. Mając na uwadze powyższe Komisja stwierdziła, iż Prezydent m.st. Warszawy rażąco naruszył prawo poprzez nieprawidłowe ustalenie kręgu stron postępowania, bowiem nie uwzględnił poważnych wątpliwości co do ważności umowy przeniesienia roszczeń oraz co do kręgu spadkobierców pierwotnych właścicieli nieruchomości.

7. Rażąco naruszenie zasady prawdy obiektywnej przez Prezydenta m.st. Warszawy

7.1. W ocenie Komisji Prezydent m.st. Warszawy rażąco naruszył prawo, tj. art. 7, art. 77, art. 107 § 3 k.p.a. w związku z art. 7 ust. 1 dekretu, poprzez niezbadanie przesłanki posiadania gruntu przez dotychczasowego właściciela lub następcę prawnego dawnego właściciela w chwili złożenia wniosku dekretowego.

7.2. Nie sposób zgodzić się z argumentami skarżących, iż w powyższym zakresie nie

doszło do nieprawidłowości. Okoliczność, iż w aktach sprawy znajdują się dokumenty, mogące w ocenie skarżącego M . K świadczyć o posiadaniu nieruchomości przez byłych właścicieli, nie oznacza, że zostało w tym zakresie przeprowadzone odpowiednie postępowanie dowodowe przez Prezydenta m.st. Warszawy. Co więcej, sam M K , podczas przesłuchania w dniu 31 października 2017 r. przyznał, że w sprawie nie przeprowadzono analizy przesłanki posiadania (*vide* zeznania świadka M K). Kwestia posiadania nieruchomości nie została w ogóle poruszona w uzasadnieniu decyzji reprivatyzacyjnej. W konsekwencji, za chybione należy uznać twierdzenia M M i B Z , iż nie doszło do rażącego naruszenia zasady prawdy obiektywnej, a postępowanie administracyjne zostało przeprowadzone w warunkach transparentności, z poszanowaniem obowiązujących przepisów prawa.

7.3. Nie znajduje również odzwierciedlenia w przepisach prawa oraz w orzecznictwie stanowisko Prezydenta m.st. Warszawy, który stwierdził, że przesłanka posiadania nie dotyczyła byłych właścicieli nieruchomości, a jedynym kryterium zasadności wniosków było spełnienie tzw. przesłanki planistycznej, tj. zgodności korzystania z gruntu z jego przeznaczeniem w planie zabudowy. Wykładnia językowa treści art. 7 ust. 1 *in principio* dekretu pozwala na przyjęcie, że przesłanka „posiadania” odnosi się nie tylko do prawnych następców właściciela, lecz również do dotychczasowego właściciela gruntu. Wskazuje na to m.in. znak interpunkcyjny (przecinek) rozdzielający części zdania odnoszące się – odpowiednio – do dotychczasowego właściciela gruntu oraz prawnych następców właściciela, oddzielonych tym samym znakiem interpunkcyjnym (przecinkiem) od wyrażenia: „będący w posiadaniu gruntu”. Wykładnia językowa art. 7 ust. 1 wskazuje, że przesłanka posiadania dotyczyła zarówno właścicieli gruntu, jak i ich następców prawnych (tak: wyrok NSA z dnia 17 stycznia 2002 r., sygn. akt I SA 1482/00; wyrok TK z dnia 19 lipca 2016 r., Kp 3/15, OTK ZU seria A poz. 66). Jak podkreślił Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 19 lipca 2016 r.: „Art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego jako uprawnionych wskazuje wprowadzie „dotychczasowego właściciela gruntu” i „jego prawnego następcę”, jednocześnie jednak możliwość zgłoszenia przez nich wniosku o przyznanie prawa rzeczowego wyraźnie uzależnia od posiadania gruntu; *verba legis*: „Dotychczasowy właściciel gruntu, prawni następcy właściciela, będący w posiadaniu gruntu”. Przepis uprawnia do złożenia wniosku także osoby „ich prawa reprezentujące”, w tym wypadku nie stawiając wymogu posiadania nieruchomości. Z porównania określenia obu kategorii uprawnionych wynika, że druga kategoria uprawnionych do zgłoszenia wniosku obejmuje przedstawicieli ustawowych i pełnomocników (uprawnieni formalnie) właścicieli i ich następców prawnych (uprawnieni

materialnie), którzy – dla skuteczności wniosku – musieli być posiadaczami gruntu”. Należy zauważyć, że odmienna wykładania tego przepisu stałaby w opozycji do *ratio legis* dekretu, zakładającego możliwość ustanowienia prawa wieczystej dzierżawy (obecnie użytkowania wieczystego) lub prawa zabudowy za opłatą symboliczną dla tych dotychczasowych właścicieli gruntów, w których władaniu znajdowały się nieruchomości gruntowe. Tych też właścicieli pozbawiano prawa własności na rzecz gminy m.st. Warszawy, natomiast własnością dotychczasowych uprawnionych pozostawały budynki oraz inne przedmioty, znajdujące się na wskazanych gruntach (art. 5 dekretu). Celem tych rozwiązań miało być umożliwienie racjonalnego przeprowadzenia odbudowy stolicy i dalszej jej rozbudowy (art. 1 dekretu). Z drugiej strony, wymaganie posiadania nieruchomości przez właściciela uprawnionego do wystąpienia z wnioskiem o przyznanie im prawa do gruntu wynikało z systemowego założenia, wiążącego się z wywołanej wojną migracji ludności i istnieniem majątków opuszczonych i porzuconych. Chodziło bowiem o to, by skłonić właścicieli do obejmowania posiadania domów, ich odbudowy lub przynajmniej usunięcia gruzu. Oznacza to, że dopiero po odzyskaniu posiadania warszawski właściciel mógł skierować wniosek o przyznanie prawa dzierżawy/zabudowy gruntu pod budowlą (*vide* E. Łętowska, *Mechanizm dekretu Bieruta. Dlaczego potrzebna była przesłanka posiadania?*, publ.: <http://konstytucyjny.pl>).

7.4. Wobec przytoczonych okoliczności należy stwierdzić, że Prezydent m.st. Warszawy nie dokonał ustaleń co do jednej z kluczowych przesłanek dla prawidłowego zbadania wniosku dekretowego. Niewyjaśnienie tej kwestii, mającej istotne znaczenie w sprawie, oraz nieuzasadnienie decyzji we właściwy sposób stanowi jedną z podstaw, które zadecydowały o uchyleniu decyzji Prezydenta m.st. Warszawy w części wskazanej w rozstrzygnięciu oraz o stwierdzeniu jej wydania z naruszeniem prawa w pozostałym zakresie.

8. Wydanie decyzji reprivatyzacyjnej doprowadziło do skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym

8.1. W ocenie Komisji decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 24 stycznia 2006 r., nr doprowadziła do skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym. Zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. przesłanką uchylenia decyzji reprivatyzacyjnej lub stwierdzenia wydania tej decyzji z naruszeniem prawa jest ustalenie, iż jej wydanie doprowadziło do skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym lub

skutków sprzecznych z celem, dla którego ustanowiono użytkowanie wieczyste, w szczególności do zastosowania upoczywie lub w sposób istotnie utrudniający korzystanie z lokalu w nieruchomości warszawskiej groźby bezprawnej, przemocy wobec osoby lub przemocy innego rodzaju w stosunku do osoby zajmującej ten lokal.

8.2. Komisja podtrzymuje swoje dotychczasowe stanowisko, wyrażone w decyzji z dnia 1 grudnia 2017 r., iż na skutek wydania decyzji reprivatyzacyjnej, sytuacja lokatorów kamienicy przy ul. Nabelaka 9 w Warszawie znacząco pogorszyła się w wielu aspektach faktycznych i prawnych. Okolicznością bezsporną jest fakt, iż należności z tytułu zajmowania lokali uległy wielokrotnemu podwyższeniu i z tego powodu doszło do zadłużenia mieszkańców kamienicy. To skutkowało z kolei wszczynanymi przez M i B Z postępowaniami o zapłatę i o eksmisję. Komisja nadal jest zdania, że M M zmierzał do usunięcia lokatorów, zamieszkujących w lokalach należących przed wydaniem decyzji reprivatyzacyjnej do Miasta Stołecznego Warszawy, posługując się zarówno wskazanymi powyżej, jak i szczegółowo opisanymi w decyzji z dnia 1 grudnia 2017 r. innymi instrumentami prawnymi, a także stosując wobec nich przemoc i nacisk. Lokatorzy zostali pozbawieni możliwości niezakłóconego korzystania z lokali oraz z części wspólnych budynku. Pozbawiono ich również poczucia bezpieczeństwa. Celem M M była bowiem sprzedaż opróżnionych lokali i maksymalizacja zysków. Jego działania były na tyle skuteczne, że kamienicę opuścili niemal wszyscy lokatorzy – z wyjątkiem J B , której spalone zwłoki zostały odnalezione w marcu 2011 r., a okoliczności jej śmierci budzą szereg wątpliwości. Komisja podtrzymuje swoją wcześniejszą opinię, iż działania te stanowiły stosowaną przez lata przemoc, o której mowa w przepisie art. 30 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Bez wątpienia lokatorzy zostali też pozbawieni uprawnień i szczególnej ochrony przysługującej im z tytułu statusu lokatorów komunalnych – w zakresie stawek czynszu, możliwości obniżki czynszu z uwagi na trudną sytuację materialną, możliwości korzystania z prawa pierwszeństwa nabycia lokalu, a także bonifikat w związku ze skorzystaniem z prawa pierwszeństwa. Nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem Prezydenta m.st. Warszawy wyrażonym w skardze, iż lokatorzy nie zostali pozbawieni prawa pierwszeństwa nabycia lokalu komunalnego. Lokatorom nie umożliwiono skorzystania z ich uprawnień wynikających z art. 34 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 2147.; dalej: „u.g.n.”), ani też nie zaoferowano skutecznych alternatywnych form pomocy w związku z utratą zajmowanych dotąd lokali.

Komisja nadal jest też zdania, że wydanie decyzji reprivatyzacyjnej doprowadziło do skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym w związku z działaniami podejmowanymi przez M. M. wobec J. B. Lokatorka kamienicy doświadczyła długoletnich, rozmaitych form nacisku i przemocy ze strony M. M., które należy uznać za rażąco sprzeczne z interesem społecznym w kontekście zaangażowania jej rodziny w odbudowę i utrzymanie budynku przy ul. Nabelaka 9. Bez tego zaangażowania kamienica nie zostałaby odbudowana po II wojnie światowej i nie przetrwałaby w tak dobrym stanie do przełomu XX i XXI wieku.

Wreszcie, Komisja podtrzymuje wyrażone wcześniej stanowisko, iż decyzja reprivatyzacyjna umożliwiła M. M. osiągnięcie milionowych zysków przy minimalnym nakładzie środków własnych i niejako usankcjonowała jego poczynania, które były sprzeczne z *ratio legis* przepisów stanowiących podstawę dochodzenia roszczeń dekretowych oraz związanych z nimi roszczeń odszkodowawczych dotyczących nieruchomości warszawskich. Krąg podmiotów, które w następstwie tych działań poniosły szkodę jest szeroki i obejmuje, zdaniem Komisji: Miasto Stołeczne Warszawa, Skarb Państw, lokatorów budynku, właścicieli wyodrębnionych lokali, Wspólnotę Mieszkaniową przy ul. Nabelaka 9 w Warszawie, a także spadkobierców pierwotnych właścicieli nieruchomości.

8.3. Odnosząc się do zarzutu Prezydenta m.st. Warszawy, iż interes społeczny nie stanowił przesłanki odmowy uwzględnienia wniosku o przyznanie prawa użytkowania wieczystego, należy wskazać, że Komisja jest organem nadzoru erygowanym w celu przywrócenia ochrony interesu społecznego poprzez usunięcie naruszeń prawa, które wystąpiły w trakcie procesu reprivatyzacji, jak i po wydaniu decyzji w oparciu o przepisy dekretu z 26 października 1945 r. Wyeliminowanie naruszeń i nieprawidłowości, jakie wystąpiły przy wydawaniu decyzji reprivatyzacyjnych przez Prezydenta m.st. Warszawy, z uwagi na ich skalę, wymagało podjęcia działań nadzwyczajnych, umożliwiających Komisji zniwelowanie wszelkich skutków prawnych zaistniałych w wyniku wydania decyzji reprivatyzacyjnych, które w oczywisty sposób naruszają porządek konstytucyjny. Postępowanie przed Komisją jest szczególnym postępowaniem weryfikacyjnym, które swoim zakresem obejmuje także wspomniane skutki decyzji reprivatyzacyjnych. Przyjęcie bowiem założenia, że postępowanie przed Komisją ogranicza się jedynie do stanu, jaki istniał do chwili wydania badanej decyzji, skutkowałoby tym, że okoliczności, jakie Komisja bierze pod uwagę w postępowaniu rozpoznawczym, nie różniłyby się od przesłanek wznowienia postępowania, przewidzianych we właściwych przepisach ogólnego postępowania administracyjnego (art. 145 i n. k.p.a.). Ponadto, założenie to byłoby niezgodne z *ratio legis*

przyświecającym ustawodawcy, który ustanowił szczególny tryb postępowania oraz specjalne uprawnienia nadzorcze Komisji w stosunku do działań lub zaniechań organu wydającego decyzje reprivatyzacyjne.

8.4. Reasumując, w sprawie doszło do spełnienia przesłanki, o której mowa w art. 30 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., obligującej Komisję do uchylenia decyzji reprivatyzacyjnej lub stwierdzenia jej wydania z naruszeniem prawa.

9. Podstawy uchylenia decyzji reprivatyzacyjnej i rozpoznanie wniosku dekretowego przez Komisję

9.1. Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. W wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy decyzję reprivatyzacyjną albo
- 2) uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości albo części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy, albo
- 3) uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi, który wydał ostateczną decyzję reprivatyzacyjną, jeżeli decyzja ta została wydana z naruszeniem prawa, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, albo
- 4) w razie, gdy decyzja reprivatyzacyjna wywołała nieodwracalne skutki prawne, stwierdza wydanie tej decyzji z naruszeniem prawa i wskazuje okoliczności, z powodu których nie można jej uchylić, albo
- 5) umarza postępowanie rozpoznawcze.

Zgodnie zaś z art. 30 ust. 1 w/w ustawy Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2-4, jeżeli:

- 1) dowody, na których podstawie ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe;
- 2) decyzja reprivatyzacyjna została wydana w wyniku przestępstwa;
- 3) wyszły na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji reprivatyzacyjnej, nieznane organowi, który ją wydał;
- 4) decyzja reprivatyzacyjna została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa;

5) stroną postępowania o wydanie decyzji reprivatyzacyjnej była osoba, która nie była osobą uprawnioną w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu, lub przeniesienie roszczeń do nieruchomości warszawskiej było rażąco sprzeczne z interesem społecznym, w szczególności jeżeli nastąpiło w zamian za świadczenie wzajemne rażąco niewspółmierne do wartości nieruchomości warszawskiej;

6) wydanie decyzji reprivatyzacyjnej doprowadziło do skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym lub skutków sprzecznych z celem, dla którego ustanowiono użytkowanie wieczyste, w szczególności do zastosowania uporczywie lub w sposób istotnie utrudniający korzystanie z lokalu w nieruchomości warszawskiej groźby bezprawnej, przemocy wobec osoby lub przemocy innego rodzaju w stosunku do osoby zajmującej ten lokal;

7) decyzja reprivatyzacyjna została wydana pomimo przyznania, na podstawie przepisów odrębnych, świadczenia w związku z przejściem własności nieruchomości;

8) decyzja reprivatyzacyjna dotyczy osoby prawnej powstałej przed dniem 1 września 1939 r., której akcje lub udziały objęto w sposób niezgodny z prawem.

9.2. Komisja doszukała się w sprawie przesłanek uchylenia decyzji reprivatyzacyjnej z art. 30 ust. 1 pkt 4, 5 i 6 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

9.3. Komisja zważyła, iż wydanie decyzji przez Prezydenta m.st. Warszawy odbyło się z rażącym naruszeniem prawa, tj. art. 7 k.p.a. w zw. z art. 77 §1 k.p.a. w zw. z art. 7 ust. 1 Dekretu. Organ wydający decyzję reprivatyzacyjną nie dochował koniecznej staranności przy ustalaniu kręgu stron postępowania reprivatyzacyjnego – pominął kwestię ewentualnej nieważności umowy przeniesienia części udziałów z dnia 25 czerwca 2003 r. oraz kwestię spadkobrania po I. A B Ponadto Prezydent m.st. Warszawy w ogóle nie poczynił ustaleń w zakresie przesłanki posiadania gruntu, o której mowa w art. 7 ust. 1 Dekretu, czym naruszył art. 7 k.p.a., art. 77 §1 k.p.a. i art. 107 §3 k.p.a.

9.4. Jak już wyjaśniono powyżej, przeniesienie na M M₁ roszczeń do ustanowienia prawa użytkowania wieczystego nieruchomości przy ul. Nabelaka 9 było rażąco sprzeczne z interesem społecznym oraz zasadami współżycia społecznego, bowiem nastąpiło w zamian za świadczenie skrajnie wręcz nieekwiwalentne. M M₁ nabył 1/5 praw do ustanowienia prawa użytkowania wieczystego i własności kamienicy w Warszawie za jedynie 1.500,00 zł, a także za nabyte udziały w prawach i roszczeniach o odszkodowanie za sprzedane lokale zapłacił on łącznie 300 zł. W efekcie dalszych działań M M₁ wzbogacił się on na tych transakcjach w sposób zupełnie niewspółmierny do zainwestowanych środków.

Na marginesie należy wskazać, iż nie były zasadne zarzuty M i K, iż ekwiwalentność świadczeń stron umowy przeniesienia praw do nieruchomości należałoby badać w odniesieniu do wartości rynkowej tych praw (z uwzględnieniem niepewnego efektu postępowania dekretowego), a nie do wartości nieruchomości. Zgodnie z literalnym brzmieniem przepisu art. 30 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. rażąca sprzeczność przeniesienia roszczeń do nieruchomości z interesem społecznym występuje w szczególności, jeżeli nastąpiło ono w zamian za świadczenie wzajemne rażąco niewspółmierne właśnie do wartości nieruchomości warszawskiej.

9.5. Komisja zważyła również, iż wydanie decyzji reprivatyzacyjnej doprowadziło do skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym, bowiem nabywca roszczeń do nieruchomości w następstwie wydania tejże decyzji stosował uporczywie i w sposób istotnie utrudniający korzystanie z lokalu w nieruchomości warszawskiej gróźb bezprawnych, przemocy wobec osoby lub przemocy innego rodzaju w stosunku do osób zajmujących lokale w tej nieruchomości. Nowy właściciel nieruchomości warszawskiej stosował liczne szykany celem przymuszenia lokatorów do opuszczenia mieszkań. Przykładowo, czynsz najmu został wielokrotnie podwyższony, dochodząco od lokatorów na drodze sądowej zapłaty z tytułu czy to umów najmu, czy też z tytułu bezumownego korzystania z lokalu, utrudniano mieszkańcom nieruchomości korzystanie z części wspólnych budynku, żądano zapłaty za przejście do drzwi wejściowych kamienicy, zaprzestano wywozu śmieci, zdemolowano chodnik aby utrudnić osobom o ograniczonej sprawności fizycznej dostanie się do nieruchomości. Ponadto dochodziło do prób siłowego wtargnięcia do mieszkań (w postaci chociażby cięcia zabezpieczeń antywłamaniowych szlifierką).

9.6. Komisja na skutek uchylenia decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 24 stycznia 2006 r. rozpoznała na nowo wniosek dekretowy i odmówiła ustanowienia prawa użytkowania wieczystego w zakresie jak w sentencji.

9.7. Komisja zważyła, iż zgodnie z art. 214a u.g.n. można odmówić ustanowienia prawa użytkowania wieczystego na rzecz poprzedniego właściciela gruntu w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy niezależnie od przyczyn wymienionych w art. 7 ust. 2 tego dekretu, także ze względu na:

- 1) przeznaczenie lub wykorzystywanie na cele określone w art. 6;
- 2) sprzedaż lub oddanie w użytkowanie wieczyste na rzecz osób trzecich;
- 3) zabudowę przez Skarb Państwa lub jednostkę samorządu terytorialnego dokonaną po dniu wejścia w życie dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na

obszarze m.st. Warszawy, której wartość przenosi znacznie wartość zajętego na ten cel gruntu;

4) odbudowę lub remont, dokonany ze środków publicznych, budynków, o których mowa w art. 5 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy, zniszczonych w latach 1939-1945 więcej niż w 66%;

5) brak możliwości dokonania zgodnego z prawem i ładem przestrzennym podziału nieruchomości, której jedynie część jest przedmiotem roszczenia określonego w art. 7 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy.

9.8. W ocenie Komisji niecelowe byłoby przyznawanie prawa na podstawie art. 7 ust. 1 Dekretu w sytuacji zniszczenia budynku wskutek działań wojennych do tego stopnia, iż wymagał on rozbiórki. Taki stan budynku otwierał drogę do dochodzenia odszkodowania z art. 9 Dekretu. Jak wynika m.in. z zaświadczenia Prezydium Rady Narodowej z dnia 25 maja 1951 r. nieruchomość przy ul. Nabelaka 9 została w czasie II Wojny Światowej zniszczona w 69,05%. Budynek w archiwalnych dokumentach określany jest jako wypalony i nadający się do rozbiórki. Nieruchomość jednak odbudowano ze środków publicznych – dokonała tego Izba Przemysłowo-Handlowa w W Nie zmienia to jednak faktu, iż art. 7 ust. 1 i ust. 5 Dekretu w zw. z art. 5 Dekretu oraz art. 214a pkt 4 u.g.n. stały na przeszkodzie ustanowienia użytkowania wieczystego i zwrotu nieruchomości budynkowej.

9.9. Ponadto zgodnie z art. 214a pkt 1 u.g.n. można odmówić ustanowienia prawa użytkowania wieczystego na rzecz poprzedniego właściciela gruntu w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy niezależnie od przyczyn wymienionych w art. 7 ust. 2 tego dekretu, także ze względu na przeznaczenie lub wykorzystywanie na cele publiczne w rozumieniu art. 6 u.g.n. Takim celem publicznym może być opieka nad zabytkami (art. 6 pkt 5 u.g.n.). Przez zabytek, zgodnie z art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U. Nr 162, poz. 1568 z późn. zm.) należy rozumieć jako nieruchomość lub rzecz ruchomą, ich części lub zespoły, będące dziełem człowieka lub związane z jego działalnością i stanowiące świadectwo minionej epoki bądź zdarzenia, których zachowanie leży w interesie społecznym ze względu na posiadaną wartość historyczną, artystyczną lub naukową. Powyższy przepis posługuje się wprawdzie pojęciami nieostrymi przy definiowaniu pojęcia zabytku, jednakże pewnych wskazówek interpretacyjnych może dostarczyć fakt objęcia danej nieruchomości ochroną konserwatorską na podstawie właściwych przepisów. W niniejszej sprawie Komisja ustaliła, iż budynek przy ul. Nabelaka 9 jest wpisany w gminnej

ewidencji zabytków m.st. Warszawy pod numerem ..., a zatem zdaniem Komisji z pewnością jest zabytkiem w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.

Biorąc zaś pod uwagę stwierdzone w sprawie naruszenia substancji nieruchomości, dokonane przez M M, takie jak zaprzestanie wywozu śmieci, stawianie prowizorycznych ogrodzeń, cięcie wyposażenia budynku szlifierką czy nawet zrywanie chodników, w ocenie Komisji wskazują wyraźnie, iż wydanie decyzji ustanawiającej prawo użytkowania wieczystego nieruchomości przy ul. Nabelaka 9 narażałoby ten zabytek na niebezpieczeństwo jego zniszczenia, co stałoby w sprzeczności z interesem społecznym.

9.10. Komisja stwierdziła, iż ustanowienie prawa użytkowania wieczystego na całej nieruchomości, tj. na działkach ewidencyjnych nr , i , byłoby sprzeczne z interesem społecznym. Należy mieć na względzie, iż skutki społecznie szkodliwe wystąpiły nie tylko w odniesieniu do budynku, ale dotyczyły one również gruntu wokół nieruchomości budynkowej (przykładowo polegały one na zerwaniu chodników czy niewywożeniu śmieci). Logiczną i uzasadnioną konsekwencją uchylecia decyzji reprivatyzacyjnej ze względu na wystąpienie skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym jest również odmowa ustanowienia użytkowania wieczystego w pełnym zakresie na rzecz sprawców tych skutków.

10. Skutki wywołane przez decyzję reprivatyzacyjną

10.1. W ocenie Komisji weryfikowana decyzja częściowo wywołała nieodwracalne skutki prawne w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Zgodnie z przepisem art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. pod pojęciem nieodwracalnych skutków prawnych należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze, lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Co do zasady, przeniesienie prawa własności lub prawa użytkowania wieczystego na rzecz osoby trzeciej, przesądza w związku z tym o nieodwracalności skutków prawnych. Wyjątek dotyczy natomiast m.in. sytuacji, gdy nabywca działał w złej wierze.

10.2. W rozpoznawanej sprawie doszło do odpłatnego przeniesienia udziałów w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości przez M M, na podstawie

umów z dnia 20 listopada 2006 r., 23 listopada 2006 r. oraz 24 listopada 2006 r. Następnie doszło do wyodrębnienia i odpłatnego przeniesienia prawa własności wyodrębnionych lokali oraz związanych z nimi udziałów w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości na osoby trzecie. W ocenie Komisji wystąpiła jednak przesłanka negatywna, pozwalająca na stwierdzenie niezaimplementowania nieodwracalnych skutków prawnych, w postaci złej wiary nabywców w osobach M. M., H. M., T. i K. M. i K.

Komisja podtrzymuje wyrażone wcześniej stanowisko, iż przed nabyciem wszystkich udziałów w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości przy ul. Nabelaka 9 M. M. wiedział, że roszczenia do nieruchomości przy ul. Nabelaka 9 zostały nabyte za cenę rażąco zaniżoną w stosunku do wartości rynkowej nieruchomości oraz że decyzja reprivatyzacyjna jest obciążona wadą prawną. Cena 1.500 zł, za którą M. M. nabył roszczenia do nieruchomości przy ul. Nabelaka 9 na podstawie umowy z dnia 25 czerwca 2003 r. nie odzwierciedlała bowiem ówczesnej wartości rynkowej nieruchomości. M. M., zajmując się skupowaniem roszczeń do wielu nieruchomości warszawskich oraz występując jako strona, pełnomocnik lub kurator w postępowaniach dekretowych dotyczących ponad 80 nieruchomości warszawskich (*vide* pismo Dyrektora Biura Spraw Dekretowych Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 30 października 2017 r., z pewnością musiał zdawać sobie jednak sprawę z tego jaka jest rzeczywista wartość tych roszczeń. Co do orientacji M. M. w kwestiach dotyczących nieruchomości warszawskich nie miał również wątpliwości Sąd Najwyższy, który w wyroku z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt określił go mianem osoby obrotowej, przedsiębiorczej i znakomicie obeznanej z zagadnieniami dotyczącymi nieruchomości objętych dekretem warszawskim.

Komisja nie znajduje w związku z tym podstaw do przyjęcia odmiennego stanowiska niż to, które zostało wyrażone w decyzji z dnia 1 grudnia 2017 r. W ocenie Komisji nabycie przez M. M. roszczeń do nieruchomości warszawskiej po rażąco zaniżonej cenie implikuje sprzeczność umowy nabycia roszczeń z zasadami współzycia społecznego, a w konsekwencji jej wadę prawną w postaci nieważności.

Na podstawie wskazanej umowy sprzedaży roszczeń, obciążonej w ocenie Komisji wadą nieważności, Prezydent m.st. Warszawy wydał decyzję z dnia 24 stycznia 2006 r. nr o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego nieruchomości przy ul. Nabelaka 9. M. M., który był stroną postępowania reprivatyzacyjnego i beneficjentem decyzji, miał świadomość tego, że ustalenia organu zostały poczynione w

oparciu o wadliwą umowę, a w konsekwencji, że również sama decyzja reprivatyzacyjna jest obciążona wadą prawną. Wskazane okoliczności muszą prowadzić do konkluzji, że M. M. działał w złej wierze w rozumieniu przepisu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

10.3. Nieodwracalne skutki prawne nie obejmują również przeniesienia praw do nieruchomości na B. Z. na podstawie zawartej w dniu 3 marca 2009 r. przed notariuszem M. D. umowy darowizny w formie aktu notarialnego (Rep. A nr). Umowa darowizny jest bowiem czynnością prawną nieodpłatną, wobec czego wystąpiła jedna z przesłanek negatywnych stwierdzenia nieodwracalnych skutków prawnych, wymieniona w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

10.4. Nieodwracalne skutki prawne nie wystąpiły też w związku z przeniesieniem prawa użytkowania wieczystego nieruchomości na H. M., następnie na K. i T. M. a ostatecznie na K. K. Komisja podtrzymuje stanowisko, iż wszystkie wymienione osoby działały w złej wierze w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Nabyły one lokal niemieszkalny nr , o łącznej powierzchni 39,21 m², za rażąco zaniżoną cenę w stosunku do jego wartości rynkowej – H. M. za 10.000 zł, K. i T. M. za 12.000 zł, K. K. – również za 12.000 zł (*vide* umowa z dnia 9 lutego 2010 r. zawarta w formie aktu notarialnego przed notariuszem M. B., Rep. A nr ; umowa z dnia 24 marca 2010 r. zawarta w formie aktu notarialnego przed notariuszem M. D., Rep. A nr , umowa z dnia 10 sierpnia 2012 r. zawartej w formie aktu notarialnego przed notariuszem K. K.). O działaniu wymienionych osób w złej wierze świadczą również inne okoliczności. W przypadku H. M. jest to prowadzenie przez niego od 1996 r. działalności gospodarczej pod firmą „H.” H. M., polegającej na zarządzaniu nieruchomościami (*vide* informacja z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej) oraz wykonywanie zawodu zarządcy nieruchomości (licencja nr). Ponadto, wykonywał on czynności zarządu i administracji całością majątku na rzecz i w imieniu B. Z. – w szczególności odnośnie do nieruchomości położonej przy ul. Nabelaka 9, na podstawie umowy zlecenia z dnia 10 kwietnia 2009 r. (*vide* akta sprawy Sądu Rejonowego w W. o sygn.). W ocenie Komisji, od H. M. należało zatem oczekiwać najwyższych standardów w obrocie nieruchomościami. Zakup lokalu po rażąco zaniżonej cenie, bez szczegółowego zbadania jego stanu prawnego jednoznacznie wskazuje jednak, że działał on w złej wierze, ponieważ transakcja nie spełniała standardów wymaganych w obrocie nieruchomościami.

T i K M – podobnie, jak ich syn H M – nabyli lokal za rażąco zaniżoną cenę i nie zbadali też stanu prawnego nieruchomości. Nabycie lokalu za rażąco niską cenę nie zwalniało ich z obowiązku zapoznania się z dokumentacją dotyczącą nieruchomości, nawet jeśli sprzedającym był ich syn. Dobrą wiarę T i K M podważa dodatkowo fakt, iż byli oni obeznani z rynkiem nieruchomości warszawskich, w szczególności nieruchomości objętych działaniem dekretu. K M był spadkobiercą właścicieli nieruchomości położonej w W przy ul. . Ponadto, K M, T M i H M występowali jako uczestnicy w postępowaniach administracyjnych dotyczących nieruchomości przy ul. . (vide pismo dyrektora Biura Spraw Dekretowych Urzędu m.st. Warszawy z dnia 26 października 2017 r., akta Prezydenta m.st. Warszawy dotyczące reprivatyzacji nieruchomości przy ul. . Na całokształt oceny tej transakcji wpływa również okoliczność, iż do zawarcia umowy doszło zaledwie po 6 tygodniach od nabycia lokalu przez H M.

W związku z rażąco zaniżoną ceną nieruchomości za wiarygodnie trudno też uznać oświadczenie stron umowy z dnia 10 sierpnia 2012 r., w tym K K że cena 12.000 zł odpowiada wartości rynkowej lokalu – zwłaszcza, że również on nie zbadał szczegółowo stanu prawnego nieruchomości. Obecnie K K jest osobą działającą w branży nieruchomości. Wraz z B Z i D P wchodzi w skład rady nadzorczej spółki S Spółki Akcyjnej w Ł, która zajmuje się m.in. wynajmem i zarządzaniem nieruchomościami (vide odpis pełny z Krajowego Rejestru Sądowego spółki S Spółki Akcyjnej w Ł nr).

10.5. Wobec przytoczonych okoliczności Komisja podtrzymuje stanowisko, iż nieodwracalne skutki prawne w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. nie wystąpiły w zakresie dotyczącym:

- prawa użytkowania wieczystego działki nr i działki nr, udziału w wysokości 405/10000 części w prawie użytkowania wieczystego zabudowanej działki nr i związanego z nim udziału w prawie własności budynku, przysługujących B Z,
- wyodrębnionego lokalu nr o powierzchni 39,21 m², stanowiącego własność K K, z którego własnością jest związany udział wynoszący 479/10000 części w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości.

W ocenie Komisji kolejni nabywcy, tj. M M, H M, T M i K M, a także K K, pozostawali w złej wierze. W

przypadku B Z wystarczające było ustalenie przez Komisję, że nabyła ona prawo użytkowania wieczystego nieodpłatnie. Z tego względu, we wskazanym zakresie, decyzja reprivatyzacyjna Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 24 stycznia 2006 r., nr ... mogła zostać uchylona we wskazanej powyżej części. Zarzuty skarżących M i B Z, iż ustalenia Komisji odnoszące się do złej wiary wyżej wymienionych osób są pozbawione podstaw i oparte na pozaustawowych kryteriach oceny należy uznać za gołosłowne. Komisja w sposób dogłębny i wszechstronny poddała analizie każdą z transakcji, oceniając nie tylko treść umów, ale również badając wszelkie opisane wcześniej okoliczności towarzyszące ich zawarciu, a także okoliczności poprzedzające zawarcie umów i występujące po nich. Podstawę prawną ustaleń Komisji stanowił przywołany już wcześniej art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Na marginesie należy dodać, że – wbrew twierdzeniom stron – Komisja nie stwierdziła nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy, lecz orzekła o jej częściowym uchyleniu oraz częściowo stwierdziła wydanie tej decyzji z naruszeniem prawa.

10.6. Nieodwracalne skutki prawne zaszyły natomiast w zakresie dotyczącym udziałów w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości związanych z pozostałymi lokalami wyodrębnionymi i zbytymi po wydaniu decyzji reprivatyzacyjnej z dnia 24 stycznia 2006 r., nr ..., tj. lokali stanowiących obecnie własność: A i F, K W, D S i K S A W B W, A B i M B, oraz E K. Komisja nie znalazła podstaw, by osobom tym przypisać złą wiarę, o której mowa w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Osoby te nabyły lokale po cenach, które mieszczą się w granicach cen obowiązujących na rynku nieruchomości warszawskich. Z analizy umów zawartych przez te osoby wynika również, że zapoznały się one z dokumentacją dotyczącą nabywanych praw. Wreszcie, brak jest innych przesłanek obligujących Komisję do stwierdzenia złej wiary tych nabywców. W konsekwencji, we wskazanym zakresie, odpowiadającym udziałowi wynoszącemu 4566/10.000 części w prawie użytkowania wieczystego zabudowanego gruntu oznaczonego jako działka nr w obrębie, opisanego w księdze wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Warszawie nr ... Komisja uznała, że wystąpiły nieodwracalne skutki prawne. Tym samym Komisja stwierdziła, że w tym zakresie decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 24 stycznia 2006 r., nr ... została wydana z naruszeniem prawa.

11. Obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia

11.1. Zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w decyzji Komisji stwierdzającej wydanie decyzji reprivatyzacyjnej z naruszeniem prawa (art. 29 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.) Komisja nakłada obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia na osobę, na rzecz której wydano decyzję reprivatyzacyjną lub osobę działającą w postępowaniu o wydanie decyzji reprivatyzacyjnej w imieniu lub na rzecz tej osoby, jeśli przeniesiono na nią prawo wynikające z tej decyzji lub faktycznie władała nieruchomością, której dotyczyła decyzja. Po myśli art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. zwrot równowartości nienależnego świadczenia następuje według cen obowiązujących w dniu wydania decyzji Komisji, z uwzględnieniem stanu faktycznego i prawnego z dnia przejęcia nieruchomości. Zgodnie zaś z ust. 3 przytoczonego przepisu, w zależności od okoliczności sprawy, w szczególności stopnia przyczynienia się przez osobę, na rzecz której decyzja reprivatyzacyjna została wydana z naruszeniem prawa, lub osobę działającą w jej imieniu lub na jej rzecz w postępowaniu o wydanie tej decyzji, jeżeli przeniesiono na nią prawo wynikające z tej decyzji lub faktycznie władała nieruchomością, której dotyczyła decyzja, do wydania tej decyzji Komisja może w decyzji nałożyć obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia w wysokości niższej niż wynikająca z art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Jeżeli przemawia za tym ważny interes społeczny lub uzasadniony interes obywatela, Komisja może odstąpić od nałożenia w decyzji stwierdzającej wydanie decyzji reprivatyzacyjnej z naruszeniem prawa obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia (art. 31 ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r.).

11.2. Komisja rozpoznając sprawę ponownie w pełni podziela rozważania prawne poczynione w decyzji Komisji z dnia 1 grudnia 2017 r. W decyzji tej wskazano, iż konstrukcja nienależnego świadczenia w rozumieniu ustawy z dnia 9 marca 2017 r. zbliżona jest do cywilistycznego pojęcia świadczenia nienależnego (art. 410 k.c.), w szczególności w zakresie przesłanki odpadnięcia podstawy świadczenia. Nienależne świadczenie jest niejako formą bezpodstawnego wzbogacenia. W odniesieniu do świadczenia nienależnego nacisk położony jest nie tyle na bezpodstawność wzbogacenia, ile na wadliwość lub brak podstawy prawnej samego świadczenia, dlatego nie zachodzi konieczność badania podstawy prawnej wzbogacenia, a jedynie przesłankę wadliwości podstawy prawnej świadczenia. Sam fakt spełnienia świadczenia nienależnego uzasadnia roszczenie o jego zwrot. Doktryna i orzecznictwo w zasadzie są zgodne, iż wierzyciel nie musi wykazywać wartości swojego

zubożenia ani wartości wzbogacenia dłużnika, a jedynie wartość spełnionego bez podstawy prawnej świadczenia. Zobowiązanie do zwrotu nienależnego świadczenia obciąża tylko jego odbiorcę, zaś uprawnionym jest jedynie spełniający świadczenie.

11.3. Godzi się jednak zauważyć, iż art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. reguluje instytucję nienależnego świadczenia w sposób autonomiczny i należy go rozpatrywać w kontekście ogółu kompetencji, a także celu powołania Komisji. Na podstawie tego przepisu zwrot nienależnego świadczenia następuje na skutek wydania decyzji administracyjnej, określającej podmiot obowiązany oraz wysokość świadczenia, które było nienależne. Podstawą nałożenia obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia jest stwierdzenie na podstawie właściwych przesłanek, iż decyzja reprivatyzacyjna wywołała nieodwracalne skutki prawne. Podmiotami, które mogą zostać obciążone tym obowiązkiem, są zarówno osoby na rzecz których decyzja reprivatyzacyjna została wydana z naruszeniem prawa, lub osoby działające w ich imieniu lub na ich rzecz w postępowaniu o wydanie tej decyzji, jeżeli przeniesiono na nie prawo wynikające z tej decyzji lub faktycznie władaly nieruchomością, której dotyczyła decyzja.

11.4. Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należało zauważyć, iż jak już wcześniej wskazano – w sprawie w pewnym zakresie wystąpiły nieodwracalne skutki prawne, co stanowi podstawę do stwierdzenia wydania decyzji reprivatyzacyjnej z naruszeniem prawa. Konsekwencją tej konstatacji jest mające swe umocowanie w art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. obligatoryjne nałożenie na wymienione w tym przepisie podmioty obowiązku zwrotu nienależnego świadczenia. Obowiązek ten obciąża z całą pewnością M: M , gdyż nabył on w części prawa i roszczenia do nieruchomości warszawskiej od Z . D , M K i M _ S . , działał również w postępowaniu o wydanie decyzji reprivatyzacyjnej w imieniu i na rzecz pozostałych beneficjentów, a finalnie za cenę niższą od rynkowej odkupił od nich całość praw do nieruchomości. Pomimo pozornego przeniesienia własności nieruchomości na swoją matkę, w dalszym ciągu faktycznie władał on nieruchomością. W odniesieniu do jego osoby spełnione zostały przesłanki z art. 31 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. zarówno w odniesieniu do udziału w wielkości 4566/10000 w prawie użytkowania wieczystego gruntu oraz w prawie własności budynku.

Wymiar nałożonego obowiązku wyznacza art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Ustalając wysokość nienależnego świadczenia podlegającego zwrotowi Komisja przyjęła daty wyodrębnienia i zbycia tych lokali, w odniesieniu do których zaszły nieodwracalne skutki prawne (5 czerwca 2007 r., 15 czerwca 2007 r., 10 grudnia 2007 r., 2 lipca 2008 r., 17

września 2008 r., 24 września 2009 r., 30 marca 2010 r. i 6 maja 2010 r.) – tj. daty przejęcia nieruchomości w rozumieniu przywołanego przepisu. Za zbyte lokale M i B . Z uzyskali łącznie 2.943.000,00 zł.

11.5. Jednocześnie należało zauważyć, iż sprzeczne z interesem społecznym, a zwłaszcza z uzasadnionym interesem obywatela byłoby nałożenie analogicznego obowiązku na pozostałych beneficjentów decyzji reprivatyzacyjnej – M, S, M, K, J, B i B, M, gdyż osoby te były prawowitymi spadkobiercami dawnych właścicieli, nie władają nieruchomością i nie czerpały z niej korzyści, nigdy nie utrudniały lokatorom mieszkania w lokalach, a ponadto zbyły M swe prawa do nieruchomości po znacznie zaniżonej cenie. Mając na uwadze powyższe Komisja odstąpiła od nałożenia obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia na M, S, M, K, J, B i B, M na podstawie art. 31 ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. W odniesieniu do pozostałych beneficjentów decyzji reprivatyzacyjnej nie było możliwości nałożenia obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia z uwagi na fakt, iż osoby te po wydaniu decyzji reprivatyzacyjnej zmarły.

12. Stwierdzenie wyrządzenia szkody Miastu Stołecznemu Warszawa wskutek wydania decyzji reprivatyzacyjnej

12.1. Zgodnie z art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., w decyzji Komisji, stwierdzającej wydanie decyzji reprivatyzacyjnej z naruszeniem prawa ze względu na wystąpienie nieodwracalnych skutków prawnych, Komisja może stwierdzić, że wskutek wydania decyzji reprivatyzacyjnej wyrządzono szkodę gminie lub Skarbowi Państwa przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej. W przepisie art. 41 ust. 2 ustawy z 9 marca 2017 r. wskazano z kolei podmiot ponoszący odpowiedzialność za wyrządzenie szkody. Jest nim osoba działająca w charakterze organu administracji publicznej lub z jego upoważnienia albo jako członek kolegialnego organu administracji publicznej lub osoba wykonująca w urzędzie organu administracji publicznej pracę w ramach stosunku pracy, stosunku służbowego lub umowy cywilnoprawnej, biorąca udział w prowadzeniu sprawy rozstrzyganej w drodze decyzji reprivatyzacyjnej.

Podstawę prawną odpowiedzialności stanowi ustawa z dnia 20 stycznia 2011 r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa

(Dz.U. z 2016 r. poz. 1169). W świetle powyższej regulacji określonej w art. 41 ust. 2 ustawy z 9 marca 2017 r. decyzja Komisji jest doręczana prokuratorowi okręgowemu właściwemu ze względu na siedzibę organu, który wydał decyzję reprivatyzacyjną, i zastępuje wniosek o przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego. W przepisie art. 41 ust. 4 wskazanej ustawy określono maksymalną wysokość odszkodowania, przewidując, że nie może ono przewyższać kwoty 12-krotności miesięcznego wynagrodzenia przysługującego osobie, której dotyczy odpowiedzialność. Z przepisu art. 7 ust. 3 wspomnianej ustawy o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa wynika, że prokurator przeprowadza postępowanie wyjaśniające zmierzające do ustalenia przesłanek uzasadniających wytoczenie powództwa o odszkodowanie przeciwko funkcjonariuszowi publicznemu z tytułu szkody wyrządzonej przy wykonywaniu władzy publicznej z rażącym naruszeniem prawa. Zgodnie natomiast z art. 8 ust. 1 tej ustawy postępowanie sądowe w sprawie o odszkodowanie toczy się według przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego.

12.2. W niniejszej sprawie Komisja stwierdziła, że decyzja Prezydenta m.st. Warszawy została wydana z naruszeniem prawa. Przedmiotowa decyzja wywołała we wskazanym zakresie nieodwracalne skutki prawne. Komisja ustaliła, że w konsekwencji wydania decyzji reprivatyzacyjnej wyrządzono szkodę Miastu Stołecznemu Warszawa w związku z uszczupleniem mienia komunalnego, jako skutek licznych działań lub zaniechań urzędników Miasta Stołecznego Warszawy przy wykonywaniu przez nich władzy publicznej – z naruszeniem prawa. W ocenie Komisji, niezgodnych z prawem działań lub zaniechań dopuścili się: M K , któremu w latach 2005-2006 powierzono obowiązki sekretarza m.st. Warszawy (w związku z objęciem urzędu Prezydenta RP przez L K _), M K – ówczesny dyrektor Biura Gospodarki Nieruchomościami Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy oraz G J: -F – w analizowanym okresie naczelnik Wydziału Spraw Dekretowych. Komisja uznała, że działania lub zaniechania wymienionych osób, zajmujących kierownicze stanowiska, doprowadziły do wydania niezgodnej z prawem decyzji reprivatyzacyjnej – która ponadto doprowadziła do opisanych powyżej skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym. Działania lub zaniechania wskazanych urzędników polegały przede wszystkim na:

- nieustaleniu prawidłowego kręgu stron postępowania poprzez niezbadanie umowy sprzedaży roszczeń z dnia 25 czerwca 2003 r., brak analizy spadkobrania po I A B pomimo prawdopodobieństwa dziedziczenia przez Skarb Państwa oraz niezbadanie kwestii ustanowionego dla I A' B uratora,

- rażącym naruszeniu zasady prawdy obiektywnej poprzez niepoczynienie ustaleń dotyczących posiadania nieruchomości przez wnioskodawców dekretowych.

Wątpliwości wspomnianych urzędników Miasta Stołecznego Warszawy nie wzbudziła okoliczność nabycia roszczeń dekretowych do przedmiotowej nieruchomości przez M^r [imię] za cenę rażąco niewspółmierną do ich wartości rynkowej.

Wymienione osoby biorące udział w wykonywaniu władzy publicznej nie podjęły czynności mających na celu ochronę mienia komunalnego. Decyzja została wydana pomimo tego, że urzędnicy mieli wątpliwości co do umów, na podstawie których M^r [imię] nabył roszczenia do nieruchomości (*vide* protokół przesłuchania świadka K^r [imię] w aktach Prokuratora Rejonowego [imię] w W [imię] sygn. akt [imię]). Zeznania świadka M^r [imię], K^r [imię] nie pozostawiają też wątpliwości, że szybkość procedowania miała w postępowaniu znaczenie nadrzędne (*vide* protokół zeznań świadka M^r [imię], K^r [imię]).

12.3. Szkoda, jaka powstała w wyniku wydania decyzji reprivatyzacyjnej stanowi równowartość udziału wielkości 4566/10.000 w prawie użytkowania wieczystego zabudowanej działki o numerze ewidencyjnym [imię] oraz związanego z nim udziału w prawie własności posadowionego na tej działce budynku. Z opinii biegłego z 9 listopada 2017 r. wynika, że wartość tego udziału wyniosła 3.657.140 zł. Wartość udziału wynoszącego 0,4566 części w prawie użytkowania wieczystego zabudowanej działki nr [imię] którego dotyczą nieodwracalne skutki prawne, wynosi w związku z tym 3.063.945,18 zł. Uszczerbek majątkowy Miasta Stołecznego Warszawy odpowiada tej właśnie kwocie. Szkodę stanowiącą równowartość tej kwoty wyrządzono Miastu Stołecznemu Warszawie na skutek wydania decyzji reprivatyzacyjnej.

W powyższym zakresie decyzja reprivatyzacyjna wywołała bowiem nieodwracalne skutki prawne ze względu na przeniesienie na rzecz osób trzecich prawa własności wyodrębnionych lokali oraz związanych z nimi udziałów w prawie współużytkowania wieczystego nieruchomości. Decyzja reprivatyzacyjna nie może zostać uchylona w tym zakresie. W konsekwencji nie ma możliwości zniesienia uszczerbku majątkowego poprzez przywrócenie Miastu Stołecznemu Warszawa praw do nieruchomości. Decyzją Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 24 stycznia 2006 r. ustanowiono na rzecz beneficjentów tej decyzji prawo współużytkowania wieczystego zabudowanej działki o numerze ewidencyjnym [imię] w części wynoszącej 0,5450.

12.4. Wobec wskazanych powyżej okoliczności, Komisja stwierdziła na podstawie art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., że skutek wydania decyzji reprivatyzacyjnej

wyrządzono szkodę Miastu Stołecznemu Warszawie w wysokości 3.063.945,18 zł poprzez niezgodne z prawem zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej przez M K , G J F oraz K K . Zostały spełnione bowiem wszystkie przesłanki przewidziane w art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., tj.: stwierdzono w części wydanie decyzji reprivatyzacyjnej z naruszeniem prawa, wyrządzono szkodę Miastu Stołecznemu Warszawa wskutek wydania tej decyzji, wspomniana szkoda została wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej.

12.5. Na marginesie należy wskazać, iż wbrew doniesieniom medialnym stwierdzenie wyrządzenia szkody Miastu Stołecznemu Warszawa wskutek wydania decyzji reprivatyzacyjnej nie stanowi jakiegokolwiek „nałożenia kary” na wymienione w decyzji Komisji osoby. Komisja stwierdza jedynie, iż na skutek wydania decyzji reprivatyzacyjnej osoby te wyrządziły Miastu Stołecznemu Warszawa szkodę w określonej wysokości, stanowiącą – z uwzględnieniem przepisu art. 41 ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r. – górną granicę odpowiedzialności sprawców szkody. Dalsze postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności osób wykonujących władzę publiczną należy do właściwych organów, począwszy od prokuratora. Stwierdzenie zasad odpowiedzialności, zbadanie ustawowych przesłanek tejże, a także wyliczenie wysokości ewentualnego odszkodowania nastąpi w odpowiednim postępowaniu sądowym.

13. Konkluzja

Po myśli art. 138 §1 k.p.a. w zw. z art. 127 §3 k.p.a. w zw. z art. 36 i art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez Komisję nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy; do wniosku tego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań od decyzji. Komisja ponownie rozpatrując sprawę może utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję, uchylić zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzec co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umorzyć postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo umorzyć postępowanie odwoławcze.

W niniejszej sprawie Komisja ustaliła tożsamy stan faktyczny i prawny, jak w przypadku wydawania decyzji z dnia 1 grudnia 2017 r., uwzględniając jednak przy ustalaniu kręgu stron postępowania przed Komisją fakt śmierci Z D i J Z .

Mając na uwadze powyższe rozważania należało orzec jak na wstępie.

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 16 § 1 k.p.a.). Strona może wnieść **skargę** do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Komisji spraw usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1, art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 § p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto, jeżeli w sądzie nie złożono załączników w oryginale, po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).
2. Stosownie do § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221 poz. 2193, z późn. zm.) **wpis od skargi** do sądu administracyjnego ma charakter stały i **wynosi 200 (dwieście) zł.**
3. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – **prawo pomocy.** Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.
5. Zgodnie z art. 49 § 1 k.p.a., w przypadku zawiadomienia o decyzji przez obwieszczenie lub w inny zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości sposób publicznego ogłaszania, zawiadomienie bądź doręczenie uważa się za dokonane po upływie **czternastu dni od dnia publicznego ogłoszenia.** W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej,

na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 14 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

Przewodniczący Komisji

Patryk Jaki

Decyzję otrzymują:

1. M. M. ul.
2. M. K. , ul.
3. J. B. , ul.
4. B. M. ul.
5. E. Z. , ul.
6. M. M. , na ręce r.pr. T. D. , ul.
7. B. Z. , na ręce r.pr. T. D. ul.
8. K. K. , ul.
9. A. B. , ul.
10. M. B. , ul.
11. A. W. , ul.
12. D. S. , ul.
13. K. S. ul.
14. B. W. , ul.
15. P. K. ul.
16. K. K. ul.
17. T. K. ul.
18. J. K. , ul.
19. M. G. , ul.
20. A. K. , ul.
21. K. W. , ul.
22. P. D. (ul.)
23. A. R. , ul.
24. D. -C. , ul.
25. B. B. , ul.
26. J. G. , ul.
27. K. G. ul.
28. J. G. , ul.
29. D. G. ul.

30. I . P , ul. .

31. Miasto Stołeczne Warszawa, na ręce Prezydent m.st.
Warszawy, Plac Bankowy 3/5, 00-950 Warszawa.

